

Arrest

nr. 203 742 van 9 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De eerste verzoekende partij, de heer M., S. S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 22 december 1974.

De eerste verzoekende partij diende op 13 december 2014 in het Rijk een eerste verzoek om internationale bescherming in. Aangezien uit haar dossier bleek dat zij eerder in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming had ingediend en de Oostenrijkse autoriteiten instemden met haar overname, werd in hoofde van de verzoekende partij op 20 oktober 2005 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

De eerste verzoekende partij verklaart na ontvangst van haar negatieve beslissing in België naar het Verenigd Koninkrijk te zijn gegaan en vervolgens te zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De eerste verzoekende partij verklaart het Rijk opnieuw te zijn binnengekomen op 9 november 2015 en dient op 18 november 2015 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 februari 2017 en 11 mei 2017 wordt de eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 31 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U bent 37 jaar. U bent getrouwd met S(...) S(...) (O.V. (...); CGVS (...)). Samen hebben jullie vier minderjarige kinderen, die ook in België zijn.

In 2004 hebt u Afghanistan verlaten en reisde u naar België. Op 13 december 2004 vroeg u een eerste keer asiel aan in België. U verklaarde toen dat uw naam S(...) S(...) M(...) was, en dat u uit de stad Herat afkomstig was. U zou altijd in de stad Herat gewoond hebben. U zou niet getrouwd zijn. U zou lid zijn geweest van Hezb-Islami en wapens vervoerd hebben tussen verschillende Hezb-Islami-commandanten, onder andere voor uw broer die ten tijde van uw asielaanvraag nog steeds Hezb-Islami-commandant zou zijn. Om die reden zou u drie keer gearresteerd zijn geweest, één keer door Ismael Khan in 1371 (1992), en twee keer door de Taliban, in 1377 (1998) en 1379 (2000). Nadat uw vader in 1382 (2003) gearresteerd werd, vluchtte u van Herat naar Kandahar. Toen u voor een bezoek aan uw moeder naar Herat terugkeerde, werd u een vierde keer gearresteerd. Dat was in 1382 (2003). Uw vader werd toen vrijgelaten in ruil. Op 6 qaws 1383 (15 november 2004) betaalde uw vader smeergeld, waardoor u vrij kwam uit de gevangenis. Diezelfde dag nog vertrok u uit Afghanistan.

Gezien uit uw dossier bleek dat u, voor uw asielaanvraag in België, ook al in Oostenrijk en het Verenigd Koninkrijk was geweest, werd er volgens de Dublinverordeningen een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Uw asielaanvraag zou in Oostenrijk behandeld moeten worden.

Op 18 november 2015 diende u een tweede asielaanvraag in in België. U verklaart in uw huidige asielaanvraag dat uw naam S(...) A(...) R(...) S(...) is. U zegt dat u geboren bent in de wijk Naidu in de stad Kandahar. U woonde na uw huwelijk afwisselend in de stad Kandahar en in het dorp Gombat, nabij Sangin (provincie Helmand). Tijdens uw tweede asielaanvraag blijkt dat u, na uw bevel om het grondgebied te verlaten in 2004, niet naar Oostenrijk terugkeerde, maar wel besloot uw geluk te proberen in het Verenigd Koninkrijk. U zou daar asiel aangevraagd hebben, maar nooit een antwoord hebben ontvangen.

In 2008 vernam u dat uw familie in Afghanistan problemen kende. Uw huis in Sangin zou door een granaataanval afgebrand zijn. Uw schoonzus zou omgekomen zijn bij dit incident. Dit nieuws zette u ertoe aan om vrijwillig terug te keren naar uw geboorteland. Toen u in Afghanistan aankwam, woonde u de rouwceremonie voor uw schoonzus bij. Drie dagen later werd u meegenomen door de Taliban. U werd ervan beschuldigd een spion te zijn, omdat u in het Westen verbleven had. U werd gefolterd toen u bij de Taliban gevangen zat. Na twee tot drie maanden in gevangenschap bij de Taliban, werd u bevrijd door de Afghaanse overheid. U werd overgebracht naar de gevangenis van Kandahar, omdat u ervan verdacht werd een Talib te zijn. U verbleef ongeveer 17 of 18 maanden in de gevangenis van Kandahar, tot er een prison break plaatsvond. De Taliban hadden een tunnel gegraven tot in de gevangenis. U kon samen met meer dan vierhonderd anderen ontsnappen. U verliet Afghanistan zo snel mogelijk, en ging naar Pakistan, waar u zich in Quetta vestigde. Twee of drie weken later kwam ook uw vrouw met de kinderen naar Quetta. In Quetta zouden uw twee jongste kinderen geboren zijn. Jullie bleven 18, 25, 26 of 28 maanden in Pakistan. Omdat het leven in de illegaliteit er moeilijk was, keerden jullie terug naar Afghanistan. Jullie vestigden jullie in Sangin.

In Sangin werkte u in een apotheek. De Taliban kwamen er regelmatig om hulp en medicijnen vragen, maar ze betaalden nooit. Soms werd u onder dwang meegenomen om hun zieken en gewonden te verzorgen.

Ongeveer drie of vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan in 2015, vernam u van een vriend dat de overheid wist dat u in Helmand was. Er circuleerde een arrestatiebevel. Uw vriend heeft u een foto van dit document bezorgd.

Ongeveer twee weken voor uw vertrek uit Afghanistan in 2015, kwamen de Taliban naar uw huis in Sangin. Ze waren op zoek naar u, maar u was afwezig. Ze eisten van uw broer, M(...), dat hij zei waar u was, maar hij weigerde. Uw broer werd hard geslagen. De Taliban namen M(...) mee. Drie dagen later werd zijn onthoofde lichaam teruggevonden bij de moskee in de buurt van uw huis. Later hoorden jullie dat er een brief bij zijn lichaam gelegd was, waarin stond dat u de ergste straf stond te wachten. U vluchtte naar Greshk naar aanleiding van deze gebeurtenis. Uw vrouw ging met de kinderen naar Kandahar. Twee of tweeënhalve week later werd een tweede brief van de Taliban gestuurd, waarin stond dat u zich aan de Taliban moest uitleveren.

Deze problemen deden u uw land verlaten. Samen met uw vrouw en kinderen was u ongeveer een maand onderweg, tot jullie op 9 november 2015 in België aankwamen. Op 18 november 2015 vroegen jullie asiel aan.

Ter ondersteuning van uw huidige asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, een brief van de taliban, een foto van de taskara van uw moeder, een reeks familiefoto's, en een geheugenkaart met daarop foto's van uw vaders taskara, een foto van uw eigen taskara, en een foto van een arrestatiebevel. Uw echtgenote legt geen documenten neer.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u en uw vrouw bij de aanvang van jullie gehoren uitdrukkelijk gewezen werden op de medewerkingsplicht die op jullie schouders rust (CGVS X 1, p. 1 & CGVS X 2, p. 2 & CGVS X, p. 1), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat jullie niet hebben voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo blijkt uit uw dossier dat u in 2004 een eerste asielaanvraag indiende onder de naam S(...) S(...) M(...), terwijl u in uw huidige aanvraag zegt S(...) A(...) R(...) S(...) te heten. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, geeft u een vage uitleg over de Saydaan-stam die onder verschillende namen gekend zou zijn, zonder evenwel uit te klaren waarom u twee keer een andere naam opgaf (CGVS 04/20557Z 1, p. 4). Later blijkt nog dat u niet alleen deze twee namen gebruikte, maar dat u in het Verenigd Koninkrijk nog een andere naam, en in Oostenrijk nog twee andere namen gebruikt hebt (zie administratief dossier eerste asielaanvraag in België). Daarop gewezen, zegt u dan weer dat u in die periode geen taskara had, zodat u uw naam en geboortedatum niet kon weten (CGVS X 2, p. 17). Deze opmerking houdt geen steek. Men heeft immers geen documenten nodig om zijn eigen naam te kennen. Wanneer dat opgeworpen wordt, zegt u dat er op uw taskara de naam staat die u in uw huidige asielaanvraag gegeven hebt. U wijst op de overeenkomsten tussen deze naam en de naam die u bij uw vorige Belgische asielaanvraag op gaf. U voegt er nog aan toe dat 'M(...)' en 'S(...)' eigenlijk hetzelfde zijn (CGVS X 2, p. 17). Deze opmerking kan helemaal niet uitklaren waarom u telkens andere namen gebruikt. Er moet geconcludeerd worden dat, door telkens andere namen op te geven, u geen zicht geeft op een kernelement van uw asielaanvraag, namelijk uw ware identiteit.

Niet alleen hebt u verschillende namen opgegeven, ook over uw burgerlijke staat hebt u verschillende verklaringen afgelegd. Zo stelde u in uw eerste asielaanvraag dat u ongehuwd was (DVZ

X, punt 10), terwijl u nu samen met uw echtgenote in België bent. U verklaart dat u al getrouwd was met deze vrouw ten tijde van uw eerste Belgische asielaanvraag. Gevraagd waarom u dat niet vermeldde in die aanvraag, beweert u dat u dat toen niet gevraagd werd, terwijl uit het verslag anders blijkt. Daarop gewezen, houdt u vast aan de bewering dat u niet naar uw burgerlijke staat gevraagd werd (CGVS X 1, p. 9). U klaart deze tegenstrijdigheid niet uit. Dat tast uw algemene geloofwaardigheid nog verder aan.

Nog legt u verschillende verklaringen af over uw regio van herkomst. Zo stelde u in uw eerste asielaanvraag in België dat u uit Herat afkomstig was en in de stad Herat woonde (Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) X, punt 5, punt 11). Daarmee geconfronteerd, beweert u aanvankelijk dat er een misverstand gebeurd was bij uw gehoor toen. U zou niet in Herat gewoond hebben, maar wel via Herat gereisd zijn toen u uw land ging verlaten. Hoewel u gewezen wordt op het feit dat u zelfs gespecificeerd had in welke wijk u woonde, en dat uit uw toenmalige asielrelaas bleek dat u in Herat woonde, houdt u vast aan uw bewering dat u nooit in Herat gewoond hebt (CGVS X 1, p. 4, p. 24). U klaarde de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit, wat afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid. Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS geeft u toe dat u in uw eerste asielaanvraag gelogen hebt over uw herkomst (CGVS X 2, p. 15-16), waarmee u echter de schade aan uw algemene geloofwaardigheid niet zomaar kan herstellen.

Daarbij komt nog dat u moedwillig een verkeerd beeld schetst van uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België in 2004. Zo wordt u gevraagd of u, toen u in 2004 naar België kwam, rechtstreeks vanuit Afghanistan kwam, of dat u al eerder in andere landen verbleven had. U verklaart dat u onderweg door verschillende landen gereisd bent, maar het zou er telkens maar zeer korte tijd geweest zijn (CGVS X 1, p. 8). Later blijkt echter dat uw vingerafdrukken al op 19 januari 2003 in het Verenigd Koninkrijk genomen zijn, terwijl u pas op 13 december 2004 in België geregistreerd werd. U was dus al bijna twee jaar langer in Europa dan u wilde toegeven. Daarmee geconfronteerd, beweert u dat de vraag over uw eerdere verblijfplaatsen u niet gesteld werd (CGVS X 2, p. 16), wat niet in overeenstemming is met het gehoorverslag (CGVS X 1, p. 8). Daarop gewezen, houdt u vol dat dergelijke vraag u niet gesteld werd (CGVS X 2, p. 16), zonder uit te klaren waarom u verborgen hield dat u al in 2003 in het Verenigd Koninkrijk was.

Ook over uw latere verblijfplaatsen zijn uw verklaringen niet coherent. Zo verklaart u bij het indienen van uw tweede Belgische asielaanvraag dat u in 2006 vanuit België naar het Verenigd Koninkrijk vertrok (DVZ X, punt 14), bijna twee jaar na uw asielaanvraag dus. Later stelt u echter dat u toen slechts enkele dagen in België bent gebleven (CGVS X 1, p. 9). U stelt bij het indienen van uw tweede aanvraag dat u eind 2009 naar Afghanistan terugkeerde (DVZ X, punt 14), maar corrigeert zich bij aanvang van uw gehoor op het CGVS, en zegt dat u in 2008 al naar Afghanistan terugkeerde (CGVS X 1, p. 2). Ook deze tegenstrijdigheden, die u niet uitklaart, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Nog stelt u dat u, drie dagen na uw terugkeer naar Afghanistan in de laatste maand van 2008, gevangen genomen werd door de Taliban. U zou anderhalve, twee of drie maanden bij hen vast hebben gezeten (DVZ X, punt 18 & CGVS X 1, p. 2, p. 19 & CGVS X 2, p. 3). Daarna zou u 17 of 18 maanden in de gevangenis van Kandahar gezeten hebben (CGVS X 1, p. 13 & CGVS X 2, p. 6). Daaropvolgend zou u zo'n 18 maanden in Pakistan gewoond hebben (CGVS X 1, p. 13), en daarna nog zo'n 18 maanden in Sangin (CGVS X 1, p. 13). Daarna zou u uit Afghanistan vertrokken zijn en ongeveer een maand later in België zijn aangekomen, op 9 november 2015 (CGVS X 1, p. 15). Wanneer geteld wordt vanaf de laatste maand van 2008 tot aan uw ontsnapping, betekent dit dat u omstreeks september 2010 uit de gevangenis zou ontsnapt zijn, terwijl u zelf zegt dat uw ontsnapping in de maand saur 1390 was (CGVS X 1, p. 13), wat april-mei 2011 is. Anderzijds, wanneer geteld wordt vanaf uw aankomst in België, komt men uit dat uw ontsnapping ongeveer drie jaar en één maand voor uw aankomst in België moet zijn geweest, omstreeks oktober 2012 dus, wat evenmin uitkomt met uw aanduiding 'saur 1390', en bovendien wel twee jaar verschilt met de andere berekening. Met deze elementen geconfronteerd, houdt u vast aan uw eerdere verklaringen (CGVS X 1, p. 13 & CGVS X 2, p. 8), wat de aangehaalde tegenstrijdigheden niet uitklaart. Uiteindelijk zegt u dat u wellicht langer in Pakistan hebt verbleven dan 18 maanden (CGVS X2, p. 8). Al bij al maakt u het voor het CGVS onmogelijk om na te gaan waar u in welke periode verbleven hebt, aangezien uw tijdsaanduidingen onmogelijke resultaten opleveren.

Hier blijkt al dat u het CGVS niet alleen in het ongewisse laat over wie u werkelijk bent, maar ook over waar u verbleven hebt in welke periode. Daarbij komt nog, zo blijkt hieronder, dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen over uw gevangenschap bij de Taliban, en evenmin aan uw

arrestatie en detentie door de Afghaanse overheid. Dat maakt de periode waarop u geen zicht biedt alleen maar uitgebreider.

U zegt wel dat u, doordat u geslagen werd door de Taliban, geheugenproblemen hebt (CGVS X 2, p. 9). Enerzijds zal hieronder blijken dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde detentie door de Taliban, en bijgevolg evenmin aan de folteringen die u er zou hebben ondergaan, anderzijds maakt u op geen enkele manier concreet aannemelijk dat u, om welke reden dan ook, geheugenproblemen zou hebben en daardoor geen coherente en geloofwaardige verklaringen zou kunnen afleggen. Ook uw beweerde geheugenproblemen vormen dus geen valabele verschoningsgrond voor het feit dat u geen zicht biedt op uw verblijfplaatsen van de afgelopen jaren.

Ook uw echtgenote legt geen coherente verklaringen af over haar verblijfplaatsen voor haar komst naar België. Bij de registratie van haar asielaanvraag, stelt zij immers dat zij vanaf haar geboorte tot haar vertrek altijd in de stad Kandahar gewoond heeft (DVZ X, punt 10). In lijn daarmee stelde zij dat ook de vier kinderen allemaal in Afghanistan geboren zijn (DVZ 15/33676, handgeschreven inschrijving). Later stelt ze dan weer dat de jongste twee kinderen in Pakistan geboren zijn (DVZ X, punt 16). Op het CGVS vertelt uw vrouw nog dat ze ook in Sangin gewoond heeft (CGVS X, p. 5). Gevraagd waarom zij bij het overlopen van haar verblijfplaatsen bij de DVZ niet vertelde dat ze in Pakistan en in Sangin gewoond heeft, beweert ze dat ze het wel verteld heeft. Ze verwijst naar het gegeven dat ze vertelde dat er twee kinderen in Pakistan geboren zijn. Ze zegt dat ze ook over Sangin gesproken heeft (CGVS X, p. 5, p. 7). Dat laatste blijkt evenwel niet uit het verslag. Ook deze elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen over de verblijfplaatsen van uw echtgenote.

Daarbij komt nog dat jullie twee oudste kinderen geboren zijn in november 2003 en in november 2005, terwijl u, zo blijkt uit uw dossier, al in januari 2003 in Europa was, en terwijl uw vrouw in die periode in Afghanistan zou zijn geweest (CGVS X, p. 3). Geconfronteerd met deze onmogelijkheid, beweert u plots dat deze twee kinderen eigenlijk de kinderen van uw broer M(...) zijn. U zou zelf twee kinderen hebben gehad die overleden zijn. Toen uw broer het grote verdriet van uw vrouw zag, zou hij zijn kinderen aan jullie gegeven hebben (CGVS X2, p. 18). Het is sowieso weinig aannemelijk dat uw broer zijn kinderen zomaar zou afstaan, hoe droevig uw vrouw ook zou zijn omwille van het verlies van haar kinderen. Bovendien schijnt u niet te weten of uw kinderen nu aan een longontsteking dan wel aan waterpokken overleden zijn (CGVS X 2, p. 18), terwijl de symptomen van deze ziektes nochtans heel verschillend zijn. Ook dat doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over de kinderen. U klaart de aangehaalde onmogelijkheid dus niet uit, meer nog, u voegt enkel ongeloofwaardige elementen toe over uw identiteit en uw verblijfplaatsen, en die van uw familieleden.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt nog verder aangetast door uw tegenstrijdige beweringen over uw documenten. Zo verklaart u aanvankelijk dat u nooit een Afghaans paspoort gehad hebt (CGVS X 1, p. 3). Niet veel later vertelt u echter dat u per vliegtuig vanuit Londen, over Dubai, naar Afghanistan terugkeerde. Er wordt opgemerkt dat u daarvoor een paspoort moet hebben gehad. U beaamt dat u dergelijk document kreeg. Gevraagd waarom u eerder ontkende dat u ooit een paspoort had, beweert u dat u over Afghanistan sprak, niet over Londen. U voegt toe dat het evident is dat men voor een vliegtuigreis een paspoort nodig heeft (CGVS X 1, p. 10-11). Uw antwoord klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Zo vermindert uw algemene geloofwaardigheid nog verder.

Ook over uw taskara legt u geen coherente verklaringen af. Gevraagd of u dat document zelf afgehaald hebt in Afghanistan, zegt u van niet. Uw vader zou dat in uw plaats gedaan hebben. Hij zou het document naar u in het ziekenhuis gebracht hebben, zodat u er een afdruk van uw duim kon opzetten (CGVS X 2, p. 2). Kort daarna zegt u echter dat u niet in het ziekenhuis lag. Uw vader zou dat enkel als excuus voor uw afwezigheid bij het afhalen van het document verteld hebben (CGVS X 2, p. 3). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, houdt u vast aan uw laatste verklaring (CGVS X 2, p. 3), zonder de tegenstrijdigheid uit te klaren. Zo wordt niet alleen uw algemene geloofwaardigheid nog verder aangetast, maar ook de bewijswaarde van het door u neergelegde stuk wordt hierdoor verminderd.

Gezien u en uw vrouw geen zicht bieden op wie jullie precies zijn, en wie de kinderen zijn die met jullie meegekomen zijn, noch op jullie verblijfplaatsen voor jullie komst naar België, kan ook aan de vervolgingsfeiten die jullie inroepen niet zomaar geloof worden gehecht. Daarbij komt dat er nog andere elementen zijn die de geloofwaardigheid ervan op de helling zetten.

U verklaart dat u in 2008 naar Afghanistan terugkeerde naar aanleiding van een incident waarbij uw schoonzus overleed (CGVS X 1, p. 11). U vertelt dat er een granaat op uw huis in Sangin terecht

gekomen was. Daardoor zou er brand ontstaan zijn (CGVS X 1, p. 11, p. 15-17). Aanvankelijk stelt u dat uw hele huis afgebrand was (CGVS X 1, p. 11), om later te zeggen dat u niet veel later uit datzelfde huis meegenomen werd door de Taliban. Wanneer opgemerkt wordt dat u kort daarvoor zei dat het huis afgebrand was, stelt u dat het huis niet volledig verwoest was (CGVS X 1, p. 17). U klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wat er ook van zij, nergens blijkt uit uw verklaringen dat u omwille van dit incident in 2008 nu een gegronde vrees zou moeten koesteren of een reëel risico zou lopen, aangezien u en uw vrouw allebei zeggen dat jullie eigenlijk niet weten hoe het komt dat jullie huis geraakt werd, en evenmin zicht hebben op de eventuele daders (CGVS X 1, p. 16 & CGVS X, p. 5).

De geloofwaardigheid van uw beweringen over uw arrestatie door de Taliban wordt ondermijnd doordat u stelt dat u vanuit uw huis in Sangin werd meegenomen, terwijl dat huis afgebrand zou zijn (cfr. supra). De geloofwaardigheid over deze gebeurtenis wordt verder aangetast door tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Bij de registratie van uw tweede Belgische asielaanvraag, stelt u dat u anderhalve maand vast zat bij de Taliban (DVZ X, punt 18). Bij aanvang van uw gehoor op het CGVS corrigeert u zichzelf, en stelt dat u drie maanden vast zat bij de Taliban (CGVS X 1, p. 2), zonder evenwel uit te klaren waarom u eerder een andere tijdspanne aangaf. Bovendien stelde u bij de registratie van uw tweede aanvraag dat u in 2010 door de Taliban gevangen genomen werd (DVZ X, punt 18), terwijl u op het CGVS deze gebeurtenis in de laatste maand van 2008 situeert (CGVS X 2, p. 3). Daarmee geconfronteerd, beweert u dat u niet 2010 maar 2008 zou hebben gezegd (CGVS X 1, p. 21), zonder de tegenstrijdigheid uit te klaren. Het grote verschil tussen deze beweringen, en het feit dat u dat niet kan uitklaren, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Nog zijn uw verklaringen over de ondervragingen van de Taliban niet aannemelijk. U zegt dat zij u vroegen voor wie u spioneerde of werkte. U zou hebben geantwoord dat u als vluchteling in Quetta gewoond had. U kon echter niets vertellen over Quetta, en dat was een probleem. U zou niet verteld hebben dat u toen uit Londen kwam. U zou verteld hebben dat u uit Kandahar kwam voor de begrafenis van uw broer. Er wordt geverifieerd over wiens begrafenis u sprak, waarop u herhaalt dat u over uw broers begrafenis sprak. Wanneer opgemerkt wordt dat uw broer toen nog niet overleden was, zegt u simpelweg dat uw schoonzus dood was, en uw broer gewond (CGVS X 1, p. 18), zonder de aangehaalde onmogelijkheid uit te klaren. U wordt nog geconfronteerd met het feit dat u eerst beweerde tegen de Taliban te hebben gezegd dat u van Pakistan kwam, en daarna dat u van Kandahar kwam. U beantwoordt de gestelde vraag niet, en zegt dat u via Kabul naar Kandahar reisde, en zo verder naar Sangin (CGVS X 1, p. 19). Er wordt u vervolgens gevraagd om uit te klaren wat u antwoordde toen de Taliban u vroegen van waar u kwam. U zou verteld hebben dat u uit Londen kwam (CGVS X 1, p. 19), wat niet in overeenstemming is met uw eerdere bewering dat u dat verborgen hield (CGVS X 1, p. 18). Daarop gewezen, herhaalt u simpelweg dat u vertelde dat u van Londen kwam (CGVS X 1, p. 19), zonder deze tegenstrijdigheid uit te klaren. Dat ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen over de detentie bij de Taliban opnieuw.

Hoe dan ook is het weinig aannemelijk dat u aan de Taliban, een groepering die bekend staat om haar anti- Westerse opvattingen, zou hebben verteld dat u uit Londen kwam. Ook uw bewering dat de Taliban u ervan zouden hebben beschuldigd een buitenlander te zijn (CGVS X 1, p. 19), houdt geen steek. Ze zouden u immers thuis zijn komen halen, en ze zouden aan uw taal kunnen horen dat u geen buitenlander bent. Dat gezegd, zegt u dat u niet zou zijn teruggekeerd als uw familie geen problemen had gekend (CGVS X 1, p.19). Dat antwoord klaart de aangehaalde onaannemelijkheid niet uit. Deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw bewering dat u gevangen hebt gezeten bij de Taliban nog verder aan.

Daarbij komt nog dat uw vrouw bij de registratie van haar asielaanvraag niets verteld heeft over uw gevangenschap bij de Taliban (vragenlijst CGVS X, vragen 1-5). Daarop gewezen zegt u dat daar niet naar gevraagd werd. Erop gewezen dat haar gevraagd werd om alle redenen voor haar asielaanvraag op te sommen, herhaalt u dat er haar daar niet naar gevraagd werd. Er zou verwarring geweest zijn. Nog erop gewezen dat het aan elke asielzoeker is om zelf alle elementen voor zijn of haar asielaanvraag aan te brengen, zegt u dat jullie te weinig tijd hadden (CGVS X 1, p. 21), wat echter niet blijkt uit de verslagen van de DVZ. Ook uw vrouw zelf brengt geen valabele verschoningsgrond aan die kan uitklaren waarom ze bij de DVZ niet repte over uw gevangenschap bij de Taliban. Ook zij beweert enkel dat ze geen tijd kreeg om dit te vertellen (CGVS X, p. 10), terwijl uit het verslag blijkt dat er zelfs tijd was voor bijkomende vragen nadat ze de asielmotieven uiteengezet had (vragenlijst CGVS X, vragen 1-5). Haar antwoord houdt dus geen steek. Dergelijke lacune doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw detentie bij de Taliban.

Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw detentie bij de Taliban, kan ook aan uw beweerde detentie in de gevangenis van Kandahar, die daar volgens u een direct gevolg van is (CGVS X 1, p. 17), geen geloof meer gehecht worden. Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen hierover die de geloofwaardigheid ervan nog verder aantasten.

Zo stelt u dat u gearresteerd werd door de overheid, aangezien zij u voor een Talib aanzagen (CGVS X 1, p. 17). Deze opmerking is echter weinig aannemelijk in het licht van uw overige verklaringen, waarin u beschrijft hoe uw bevrijders u aantreffen in een kelder (CGVS X 1, p. 22). Hiermee geconfronteerd, zegt u plots dat u niet door de overheid bevrijd werd, maar door een militie die in opdracht van de overheid zou hebben gehandeld. Zij zouden het bevel hebben gekregen om iedereen te arresteren (CGVS X 1, p. 22). Dat u simpelweg uw verklaringen aanpast naargelang u geconfronteerd wordt met onaannemelijkheden in uw relaas, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering. Bovendien klaart u niet uit waarom u aanvankelijk zei door de overheid bevrijd te zijn, om later te zeggen dat het een militie was die u uit de handen van de Taliban bevrijdde. U antwoordt daarop enkel dat de militie de front line was, waarachter het leger en de politie stonden (CGVS X 1, p. 2). Daarbij komt dat u tijdens uw tweede gehoor opnieuw stelt dat u door de overheid bevrijd werd. U spreekt dan helemaal niet meer over een militie (CGVS X 2, p. 5). U stelt tijdens uw tweede gehoor zelfs dat uw handen vastgebonden waren toen de overheid u aantrof in een kelder van de Taliban. Opnieuw wordt opgemerkt dat het, in dat licht, niet aannemelijk is dat de overheid u ervan zou verdenken een Talib te zijn. Hierbij stelt u dat u tijdens het eerste gehoor niet alles verteld heeft, zonder evenwel enige reden toe te voegen daarvoor. U zegt dat, eens buiten de kelder, één van de Talibs zou geroepen hebben dat u één van hen was (CGVS X 2, p. 5). Dat u weer een andere versie vertelt om de genoemde onaannemelijkheid uit te klaren, tast de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw gevangenschap bij de overheid aan.

Daarbij komt dat u er niet in slaagt een gedetailleerde uitleg te geven over het verloop van een doorsnee dag in detentie in de gevangenis van Kandahar. Daarnaast gevraagd, spreekt u over een celgenoot die u zou hebben verteld dat men in Afghanistan altijd wel iets kan regelen als men ervoor betaalt. U ontwijkt de vraag die u werd gesteld. Opnieuw gevraagd naar een beschrijving van een gewone dag in de gevangenis van Kandahar, zegt u dat u eerst het ochtendgebed deed, en daarna ontbeet. Daarna zou u met uw celgenoten gepraat hebben. U verandert van onderwerp en spreekt opnieuw over uw ontvoering door de Taliban (CGVS X 2, p. 6). Uw antwoord kan bezwaarlijk beschouwd worden als een gedetailleerde beschrijving van een doorsnee dag in de gevangenis. Dat u dat niet kan beschrijven, tast de geloofwaardigheid van uw beweringen eens te meer aan.

Nog stelt u nooit officieel in beschuldiging te zijn gesteld. U zegt dat u geen proces kreeg, omdat in die periode G(...) D(...) M(...) het hoofd van de gevangenis was, maar kan later niet uitklaren wat deze persoon te maken zou hebben met het feit dat u geen proces kreeg. Hiernaar gevraagd, zegt u dat u wel één of twee keer naar de rechtbank ging. Daar zou u onschuldig gepleit hebben. Mensen zouden tegen uw vader gezegd hebben dat alleen met geld iets geregeld kon worden (CGVS X 2, p. 7). U klaart niet uit wat G(...) D(...) M(...) te maken zou hebben met uw gebrek aan proces. Bovendien is uw opmerking dat u geen proces kreeg niet in lijn met uw bewering dat u één of twee keer naar de rechtbank ging, wat het tegengestelde suggereert. Ook door deze elementen wordt de geloofwaardigheid van uw relaas op losse schroeven gezet.

Daarbij komt dat uw vrouw ook over uw gevangenschap bij de overheid niets vermeldde bij het indienen van haar asielaanvraag. Wanneer u daarop gewezen wordt, zegt u opnieuw dat daar niet naar gevraagd werd. U wordt er opnieuw op gewezen dat er uw vrouw gevraagd werd al haar problemen op te sommen, en dat redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij dan zou vermelden dat haar echtgenoot meer dan een jaar onschuldig in de gevangenis heeft gezeten. U zegt daarop dat er geen tijd was (CGVS X, p. 7), wat niet strookt met het verslag, zo werd hierboven al geargumenteed. U stelt nog dat uw vrouw geen kopie van haar verklaringen heeft gekregen, terwijl in haar administratief dossier een document zit waarop uw vrouw voor ontvangst van een kopie van de vragenlijst getekend heeft. Uw antwoorden klaren helemaal niet uit waarom uw vrouw bij de DVZ niet sprak over uw gevangenschap. Ook uw vrouw beweert dat ze geen tijd kreeg om dit te vertellen (CGVS X, p. 10), terwijl uit het verslag blijkt dat er zelfs tijd was voor bijkomende vragen nadat ze de asielmotieven uiteengezet had (vragenlijst CGVS X, vragen 1-5). Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw verblijf in de gevangenis van Kandahar op de helling.

Voorts stelt u dat uw broer M(...) kort voor uw vertrek uit Afghanistan in 2015 meegenomen werd door de Taliban. Kort daarna werd zijn lijk teruggevonden. U duidt dit incident aan als de reden van uw

vertrek (CGVS X 1, p. 2). Toch zijn er ook hier tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid ervan aantasten. U verklaart dat dit incident op een vrijdag gebeurde. Het zou in de late namiddag of in de vooravond gebeurd zijn (CGVS X 2, p. 11). Uw vrouw daarentegen, situeert ditzelfde incident aanvankelijk midden in de nacht (vragenlijst CGVS X, vraag 5). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, zegt u dat u zelf niet aanwezig was, maar dat het waarschijnlijk zo was (CGVS X 2, p. 11). Dat antwoord klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Bovendien zegt uw vrouw later dat dit incident heel vroeg 's morgens plaatsvond (CGVS X, p. 8). Geconfronteerd met haar vorige verklaring, en de uwe, die daarmee strijdig zijn, houdt ze vast aan haar bewering dat het vroeg in de ochtend was, zonder de aangehaalde tegenstrijdigheden uit te klaren (CGVS X, p. 8). Gezien de ernst van dit incident en de impact ervan op uw leven, mag redelijkerwijze van u en uw vrouw verwacht worden dat jullie hierover coherente verklaringen zouden afleggen. Dat jullie dat niet kunnen, zet de geloofwaardigheid van jullie verklaringen op de helling.

Nog stelt u dat het lichaam van uw broer drie dagen later aangetroffen werd (CGVS X 2, p. 12), terwijl uw vrouw aanvankelijk zei dat zijn lichaam zes of zeven dagen later voor de moskee gegooid werd (vragenlijst CGVS X, vraag 5). Daarop gewezen, zegt u dat dat zes dagen voor Eid was (CGVS X 2, p. 12), zonder de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Later past uw vrouw haar verklaringen aan aan de uwe, en stelt ook zij dat het lichaam na drie dagen gevonden werd (CGVS X, p. 8). Gewezen op haar eerdere verklaring, ontkent ze deze stellig (CGVS X, p. 9), zonder de tegenstrijdigheid uit te klaren. Ook dit element draagt bij aan de teloorgang van de geloofwaardigheid van jullie beweringen.

Bovendien vergeet u op een gegeven moment zelfs de dood van uw broer te vermelden. Gevraagd naar de aanleiding van uw vertrek in 2015, zegt u dat de Taliban u dwongen om met hen mee te werken, in het kader van uw werk bij de apotheek. U zegt nog dat u vreesde dat de Taliban uw zoon zouden rekruteren (CGVS X 2, p. 10). Er wordt u expliciet gevraagd of er nog meer problemen of incidenten met de Taliban waren na uw terugkeer uit Pakistan naar Afghanistan. U antwoordt daarop ontkennend, waarna u toevoegt dat sommige Talibs u zouden herkend hebben van uit de tijd dat u in de gevangenis zat (CGVS X, p. 10). Pas wanneer u gewezen wordt op uw vroegere verklaringen, toen u over dreigbrieven sprak, herinnert u zich deze brieven, en de dood van uw broer (CGVS X 2, p. 10). Dat u de concrete aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan vergat te vermelden, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan.

Daarbij komt dat u bij de registratie van uw tweede asielaanvraag vertelde dat u een dreigbrief van de Taliban ontving in dezelfde periode als de dood van uw broer. Ongeveer een maand later zou u een tweede dreigbrief ontvangen hebben (DVZ X, punt 18), wat zou betekenen dat de dood van uw broer minstens een maand voor uw vertrek uit Afghanistan was. Op het CGVS verklaart u echter dat u ongeveer twee weken na de dood van uw broer het land verliet (CGVS X 1, p. 2 & CGVS X 2, p. 11). Ook deze tegenstrijdigheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over de dood van uw broer.

Ook over de dreigbrieven die u zou ontvangen hebben zijn uw verklaringen niet aannemelijk. Zo blijkt hierboven al dat er een probleem is met de tijdsaanduiding. Ook bleek hierboven al dat u vergat te vertellen over deze brieven, zelfs toen er u expliciet naar meer problemen met de Taliban gevraagd werd. Deze twee elementen tasten de geloofwaardigheid al in grote mate aan. Daarbij komt dat u eerst zegt dat er in de tweede brief, die u neerlegt op het CGVS, stond dat de Taliban u zouden arresteren (CGVS X 1, p. 23), terwijl u later zegt dat er in de brief stond dat u zich zou moeten overgeven aan de Taliban (CGVS X, p. 13). Uit deze incoherente verklaringen blijkt dat u de inhoud van dit stuk niet kent. Dat blijkt des te meer na vertaling van het document. Er wordt immers niet gevraagd om u over te leveren, zo blijkt. Daarmee geconfronteerd, zegt u dat u ongeschoold bent en het niet kan lezen (CGVS X 2, p. 13), wat niet volstaat om uw onwetendheid uit te klaren. U kon deze brief immers door iemand aan u laten voorlezen. Bovendien staat in de brief vermeld dat u in verschillende districten van Helmand woonde, terwijl u beweerde enkel in Sangin te hebben verbleven (CGVS X 1, p. 14). Nog staat er dat u eigenaar was van de apotheek waarin u werkte, terwijl u dat ontkent en zegt dat u een partner was in de apotheek (CGVS X 2, p. 13). Dat de inhoud van uw document niet in overeenstemming is met uw verklaringen, doet niet alleen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas, maar ook aan de bewijswaarde van het stuk dat u neerlegt. Uw vrouw moet toegeven dat ze de inhoud van dit document helemaal niet kent. Ze heeft de brief niet gelezen, en heeft evenmin gevraagd naar de inhoud (CGVS X, p. 9). Dergelijk gebrek aan interesse tast de geloofwaardigheid van jullie beweringen over de dreigbrief nogmaals aan.

Bovendien zegt u dat de brief die u toont op het CGVS de tweede brief van de Taliban is. De eerste brief zou bij het lichaam van uw broer achtergelaten zijn (CGVS X 2, p. 11, p. 12). Uw vrouw daarentegen, zegt dat er één brief bij het lichaam van uw broer werd gelaten, maar dat de andere brief al eerder was gekomen (CGVS X, p. 9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zegt ze dat ze het niet weet (CGVS X, p. 9), zonder deze tegenstrijdigheid uit te klaren. Ook dat zet de geloofwaardigheid van jullie beweringen op losse schroeven. Bovendien sprak uw vrouw bij de registratie van haar asielaanvraag over 'één of twee' dreigbrieven (vragenlijst CGVS X, vraag 5), terwijl ze bij het CGVS stellig over twee dreigbrieven spreekt. Ze ontkent dat ze 'één' gezegd zou hebben (CGVS X, p. 9), wat deze incoherentie niet kan uitklaren. Ook dit element verzwakt de geloofwaardigheid van jullie beweringen.

U tracht uw bewering over de dreigbrieven van de Taliban wel te ondersteunen door één van deze brieven neer te leggen. Dergelijke brief kan echter door eenieder zijn opgesteld en is onvoldoende bewijskrachtig om op te wegen tegen de hierboven gedane vaststellingen.

De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt nog verder ondermijnd doordat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen over de reden waarom de Taliban u zouden viseren. Zo stelt u zelf dat de Taliban u lastig vielen omdat ze wilden dat u voor hen zou werken (CGVS X 2, p. 10, p. 12), terwijl uw vrouw aanvankelijk stelt dat de Taliban u (onterecht) verdachten van collaboratie met de overheid (vragenlijst CGVS X, vraag 5). Gewezen op deze incoherentie, zeggen u en uw vrouw dat ze sprak over de keer dat u werd lastig gevallen door de Taliban toen u uit Londen terugkeerde (CGVS X 2, p. 12 & CGVS X, p. 10). Dat blijkt helemaal niet uit wat uw vrouw vertelde. Ze vertelde immers over de dood van uw broer M(...), waarna ze stelde 'ik denk dat de Taliban dit deed omdat ze ons verdenken van samenwerking met de overheid' (vragenlijst CGVS X, vraag 5). Uw vrouw sprak dus duidelijk over de problemen die in 2015 zouden hebben plaatsgevonden. Jullie antwoorden kunnen de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uitklaren, wat eens te meer bijdraagt aan de teloorgang van de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over uw problemen met de Taliban.

Niet alleen u zou problemen hebben gekend met de Taliban. U vermeldt dat jullie ook vreesden dat uw zoon - voor zover er nog geloof kan worden gehecht aan jullie familieband - een zelfmoordaanslag zou moeten plegen voor de Taliban (CGVS X 2, p. 10). Wanneer u hierover bevraagd wordt, blijkt echter dat er geen enkele concrete aanwijzing was dat uw zoon een doelwit zou zijn geweest voor de Taliban (CGVS X 2, p. 15). Uw vrouw beweerde nochtans dat de Taliban jullie gevraagd had of jullie zoon mee wilde doen in de jihad (vragenlijst CGVS X, vraag 5). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, ontkent u dat de Taliban dit gedaan hebben (CGVS X 2, p. 15), zonder de tegenstrijdigheid uit te klaren. Dat tast de geloofwaardigheid van jullie beweringen over jullie vrees voor jullie zoon aan.

Naast deze problemen met de Taliban, zou u in 2015 ook problemen hebben gekend met de Afghaanse overheid. U beweert immers dat u enkele jaren eerder uit de gevangenis van Kandahar ontsnapt was. U zou dus als voortvluchtige in Afghanistan gewoond hebben. Drie of vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan zou u via een vriend te weten gekomen zijn dat er een arrestatiebevel op uw naam uitgevaardigd was. Gezien er echter geen geloof gehecht kan worden aan uw ontsnapping uit de gevangenis van Kandahar (cfr. supra), kan ook aan uw bewering over het arrestatiebevel, dat naar deze ontsnapping verwijst, geen geloof gehecht worden.

U tracht uw beweringen over uw problemen met de overheid te ondersteunen door een foto van het arrestatiebevel neer te leggen. Het is geen origineel document. De authenticiteit kan dus op geen enkele manier nagegaan worden. De bewijswaarde van dit stuk wordt verminderd doordat de inhoud ervan niet strookt met uw verklaringen. Zo staat er in het stuk dat u eigenaar was van uw apotheek, wat volgens u niet het geval was (CGVS X 1, p. 15 & CGVS X 2, p. 13). Nog wordt er in de brief verwezen naar het feit dat u 'samen met de Taliban' ontsnapt zou zijn, wat niet strookt met uw bewering dat de overheid dacht dat u zelf ook een Talib was (CGVS X 1, p. 17). Los daarvan moet nog verwezen worden naar de informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Bovendien hebt u in het verleden al valse stukken neergelegd. U geeft immers toe dat de documenten die u in uw eerste asielaanvraag neerlegde, stukken zijn die u van uw smokkelaar gekregen had om uw verzonnen verhaal te staven (CGVS X 2, p. 16). U bent dus in de mogelijkheid om aan valse Afghaanse documenten te raken. In het licht van de valse documenten die u in het verleden neerlegde, uw lage algemene

geloofwaardigheid en in het licht van bovenstaande opmerkingen over de foto van het arrestatiebevel, kan aan dit document geen enkele bewijswaarde toegekend worden.

Volledigheidshalve moet toegevoegd worden dat ook uw verklaringen over de redenen van uw vertrek uit Afghanistan vóór uw eerste Belgische asielaanvraag niet aannemelijk zijn. In uw eerste Belgische asielaanvraag stelde u dat u vier keer gearresteerd was omwille van uw vroegere lidmaatschap van Hezb-Islami. De laatste arrestatie vond echter plaats in januari 2003 (DVZ X, p. 14-15), terwijl uit uw dossier blijkt dat u op dat moment al in Europa was. Dat tast de geloofwaardigheid van uw beweringen al aan. Bovendien geeft u in uw huidige asielaanvraag zelf toe dat uw verhaal van destijds gelogen was (CGVS X 2, p. 16, p. 17), wat de geloofwaardigheid uiteraard helemaal teniet doet.

In uw huidige asielaanvraag verklaart u dat u destijds uw land verliet omdat de Taliban van u eisten dat u met hen zou samenwerken. U zou bijvoorbeeld een bembom moeten plaatsen (CGVS X 1, p. 8). Om te beginnen moet opgemerkt worden dat uw aangetaste algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheidsproblemen bij uw overige verklaringen ook hierop afstralen. Bovendien verwijst uw echtgenote enkel naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan wanneer haar gevraagd wordt naar de reden van uw toenmalige vertrek (CGVS X, p. 6). Deze elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de rekrutering door de Taliban. Wat er ook van zij, gezien de problemen met de Taliban die u de afgelopen jaren zou hebben gehad niet geloofwaardig zijn (cfr. supra), kan uw toenmalige vrees niet als actueel beschouwd worden.

Uit bovenstaande blijkt dat u en uw vrouw geen zicht bieden op uw identiteit, op uw familiale situatie, en op uw verblijfplaatsen in de jaren voor uw vertrek naar Europa in 2015. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke identiteit, herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Een asielzoeker die over zijn identiteit, familie, en verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen wie hij is en van waar hij afkomstig is, maakt niet aannemelijk dat er gegronde redenen zijn om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en evenmin dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou zijn op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw identiteit, familiale situatie en voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U en uw vrouw werden tijdens de gehoren op het CGVS dd. 6 februari 2017 en dd. 11 mei 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Jullie werden meermaals geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in de

opeenvolgende verklaringen (cfr. supra). Door uw gebrekkige medewerking verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over wie u bent, waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De overige documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de afbeeldingen van de taskara's van uw ouders moet eveneens verwezen worden naar de informatie die op het CGVS voorhanden is, waaruit blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Deze documenten kunnen geenszins uw verklaringen over uw identiteit, familiesamenstelling en verblijfplaatsen ondersteunen. Ze bieden evenmin ondersteuning voor uw verklaringen over uw asielmotieven. De foto's geven geen informatie over de eventuele familieband, noch over jullie eigenlijke identiteit, verblijfplaatsen, of asielmotieven.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

1.2. De tweede verzoekende partij, mevrouw S., S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1983.

De tweede verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 9 november 2015 en dient op 18 november 2015 een asielaanvraag in.

Op 11 mei 2017 wordt de tweede verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 31 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U bent 33 jaar. U bent getrouwd met S(...) A(...) R(...) S(...), alias S(...) S(...) M(...) (O.V. (...); CGVS (...)). Samen hebben jullie vier minderjarige kinderen, die ook in België zijn.

Uw man verliet Afghanistan in 2004. Hij reisde een eerste keer naar België. Op 13 december 2004 vroeg hij een eerste keer asiel aan in België. Hij verklaarde toen dat zijn naam S(...) S(...) M(...) was, en dat hij uit de stad Herat afkomstig was. Hij zou altijd in de stad Herat gewoond hebben. Hij zou niet getrouwd zijn. Hij zou lid zijn geweest van Hezb-Islami en wapens vervoerd hebben tussen verschillende Hezb-Islami-commandanten, onder andere voor zijn broer die ten tijde van die asielaanvraag nog steeds Hezb-Islami-commandant zou zijn. Om die reden zou uw man drie keer

gearresteerd zijn geweest, één keer door Ismael Khan in 1371 (1992), en twee keer door de Taliban, in 1377 (1998) en 1379 (2000). Nadat zijn vader in 1382 (2003) gearresteerd werd, vluchtte uw man van Herat naar Kandahar. Toen hij voor een bezoek aan zijn moeder naar Herat terugkeerde, werd uw man een vierde keer gearresteerd. Dat was in 1382 (2003). Zijn vader werd toen vrijgelaten in ruil. Op 6 qaws 1383 (15 november 2004) betaalde de vader van uw man smeergeld, waardoor hij vrij kwam uit de gevangenis. Diezelfde dag nog vertrok hij uit Afghanistan.

Gezien uit het dossier bleek dat uw man, voor zijn asielaanvraag in België, ook al in Oostenrijk was geweest, werd er volgens de Dublinverordeningen een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Zijn asielaanvraag zou in Oostenrijk behandeld moeten worden.

Op 18 november 2015 vroeg u samen met uw man asiel aan in België. Voor u was het uw eerste asielaanvraag, voor uw man de tweede. Uw man verklaart in zijn huidige asielaanvraag dat zijn naam S(...) A(...) R(...) S(...) is. Hij zegt dat hij geboren is in de wijk Naidu in de stad Kandahar. Jullie woonden na jullie huwelijk afwisselend in de stad Kandahar en in het dorp Gombat, nabij Sangin (provincie Helmand). Tijdens zijn tweede asielaanvraag blijkt dat uw man, na het bevel om het grondgebied te verlaten in 2004, niet naar Oostenrijk terugkeerde, maar wel besloot zijn geluk te proberen in het Verenigd Koninkrijk. Hij zou daar asiel aangevraagd hebben, maar nooit een antwoord hebben ontvangen.

In 2008 kenden u en uw familie problemen in Afghanistan. Uw huis in Sangin zou door een granaataanval afgebrand zijn. Uw zus zou omgekomen zijn bij dit incident. Zelf raakte u gewond. Dit nieuws zette uw man ertoe aan om vrijwillig terug te keren naar Afganistan. Toen hij in Afghanistan aankwam, woonde hij de rouwceremonie voor uw zus bij. Drie dagen later werd uw man meegenomen door de Taliban. Hij werd ervan beschuldigd een spion te zijn, omdat hij in het Westen verbleven had. Uw man werd gefolterd toen hij bij de Taliban gevangen zat. Na twee tot drie maanden in gevangenschap bij de Taliban, werd uw man bevrijd door de Afghaanse overheid. Hij werd overgebracht naar de gevangenis van Kandahar, omdat hij ervan verdacht werd een Talib te zijn. Uw man verbleef ongeveer 17 of 18 maanden in de gevangenis van Kandahar, tot er een prison break plaatsvond. De Taliban hadden een tunnel gegraven tot in de gevangenis. Uw man kon samen met meer dan vierhonderd anderen ontsnappen. Hij verliet Afghanistan zo snel mogelijk, en ging naar Pakistan, waar hij zich in Quetta vestigde. Twee of drie weken later reisde ook u met de kinderen af naar Quetta. In Quetta zouden uw twee jongste kinderen geboren zijn. Jullie bleven 18, 25, 26 of 28 maanden in Pakistan. Omdat het leven in de illegaliteit er moeilijk was, keerden jullie terug naar Afghanistan. Jullie vestigden jullie in Sangin.

In Sangin werkte uw man in een apotheek. De Taliban kwamen er regelmatig om hulp en medicijnen vragen, maar ze betaalden nooit. Soms werd uw man onder dwang meegenomen om hun zieken en gewonden te verzorgen.

Ongeveer drie of vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan in 2015, vernam uw man van een vriend dat de overheid wist dat hij in Helmand was. Er circuleerde een arrestatiebevel.

Ongeveer twee weken voor uw vertrek uit Afghanistan in 2015, kwamen de Taliban naar uw huis in Sangin. Ze waren op zoek naar uw man, maar die was afwezig. Ze eisten van uw schoonbroer M(...) dat hij zei waar uw man was, maar hij weigerde. Uw schoonbroer werd hard geslagen. De Taliban namen M(...) mee. Drie dagen later werd zijn onthoofde lichaam teruggevonden bij de moskee in de buurt van uw huis. Later hoorden jullie dat er een brief bij zijn lichaam gelegd was, waarin stond dat uw man de ergste straf stond te wachten. Uw man vluchtte naar Greshk naar aanleiding van deze gebeurtenis. Zelf ging u met de kinderen naar Kandahar. Twee of tweeënhalve week later werd een tweede brief van de Taliban gestuurd, waarin stond dat uw man zich aan de Taliban moest uitleveren.

Deze problemen deden u uw land verlaten. Samen met uw man en kinderen was u ongeveer een maand onderweg, tot jullie op 9 november 2015 in België aankwamen. Op 18 november 2015 vroegen jullie asiel aan.

U legt geen documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen. Uw man legt volgende documenten neer om zijn huidige asielaanvraag te ondersteunen: zijn taskara, een brief van de taliban, een foto van de taskara van zijn moeder, een reeks familiefoto's, en een geheugenkaart met daarop foto's van zijn vaders taskara, een foto van zijn eigen taskara, en een foto van een arrestatiebevel.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat de asielaanvragen van u en uw echtgenoot onlosmakelijk verbonden zijn. Aangezien inzake de asielaanvraag van uw echtgenoot een beslissing van tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw asielaanvraag geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

“Er moet worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u en uw vrouw bij de aanvang van jullie gehoren uitdrukkelijk gewezen werden op de medewerkingsplicht die op jullie schouders rust (CGVS X 1, p. 1 & CGVS X 2, p. 2 & CGVS X, p. 1), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat jullie niet hebben voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo blijkt uit uw dossier dat u in 2004 een eerste asielaanvraag indiende onder de naam S(...) S(...) M(...), terwijl u in uw huidige aanvraag zegt S(...) A(...) R(...) S(...) te heten. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, geeft u een vage uitleg over de Saydaan-stam die onder verschillende namen gekend zou zijn, zonder evenwel uit te klaren waarom u twee keer een andere naam opgaf (CGVS X 1, p. 4). Later blijkt nog dat u niet alleen deze twee namen gebruikte, maar dat u in het Verenigd Koninkrijk nog een andere naam, en in Oostenrijk nog twee andere namen gebruikt hebt (zie administratief dossier eerste asielaanvraag in België). Daarop gewezen, zegt u dan weer dat u in die periode geen taskara had, zodat u uw naam en geboortedatum niet kon weten (CGVS X 2, p. 17). Deze opmerking houdt geen steek. Men heeft immers geen documenten nodig om zijn eigen naam te kennen. Wanneer dat opgeworpen wordt, zegt u dat er op uw taskara de naam staat die u in uw huidige asielaanvraag gegeven hebt. U wijst op de overeenkomsten tussen deze naam en de naam die u bij uw vorige Belgische asielaanvraag op gaf. U voegt er nog aan toe dat ‘M(...)’ en ‘S(...)’ eigenlijk hetzelfde zijn (CGVS X 2, p. 17). Deze opmerking kan helemaal niet uitklaren waarom u telkens andere namen gebruikt. Er moet geconcludeerd worden dat, door telkens andere namen op te geven, u geen zicht geeft op een kernelement van uw asielaanvraag, namelijk uw ware identiteit.

Niet alleen hebt u verschillende namen opgegeven, ook over uw burgerlijke staat hebt u verschillende verklaringen afgelegd. Zo stelde u in uw eerste asielaanvraag dat u ongehuwd was (DVZ X, punt 10), terwijl u nu samen met uw echtgenote in België bent. U verklaart dat u al getrouwd was met deze vrouw ten tijde van uw eerste Belgische asielaanvraag. Gevraagd waarom u dat niet vermeldde in die aanvraag, beweert u dat u dat toen niet gevraagd werd, terwijl uit het verslag anders blijkt. Daarop gewezen, houdt u vast aan de bewering dat u niet naar uw burgerlijke staat gevraagd werd (CGVS X 1, p. 9). U klaart deze tegenstrijdigheid niet uit. Dat tast uw algemene geloofwaardigheid nog verder aan.

Nog legt u verschillende verklaringen af over uw regio van herkomst. Zo stelde u in uw eerste asielaanvraag in België dat u uit Herat afkomstig was en in de stad Herat woonde (Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) X, punt 5, punt 11). Daarmee geconfronteerd, beweert u aanvankelijk dat er een misverstand gebeurd was bij uw gehoor toen. U zou niet in Herat gewoond hebben, maar wel via Herat gereisd zijn toen u uw land ging verlaten. Hoewel u gewezen wordt op het feit dat u zelfs gespecificeerd had in welke wijk u woonde, en dat uit uw toenmalige asielrelaas bleek dat u in Herat woonde, houdt u vast aan uw bewering dat u nooit in Herat gewoond hebt (CGVS X 1, p. 4, p. 24). U klaarde de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit, wat afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid. Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS geeft u toe dat u in uw eerste asielaanvraag gelogen hebt over uw herkomst (CGVS X 2, p. 15-16), waarmee u echter de schade aan uw algemene geloofwaardigheid niet zomaar kan herstellen.

Daarbij komt nog dat u moedwillig een verkeerd beeld schetst van uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België in 2004. Zo wordt u gevraagd of u, toen u in 2004 naar België kwam, rechtstreeks vanuit

Afghanistan kwam, of dat u al eerder in andere landen verbleven had. U verklaart dat u onderweg door verschillende landen gereisd bent, maar het zou er telkens maar zeer korte tijd geweest zijn (CGVS X 1, p. 8). Later blijkt echter dat uw vingerafdrukken al op 19 januari 2003 in het Verenigd Koninkrijk genomen zijn, terwijl u pas op 13 december 2004 in België geregistreerd werd. U was dus al bijna twee jaar langer in Europa dan u wilde toegeven. Daarmee geconfronteerd, beweert u dat de vraag over uw eerdere verblijfplaatsen u niet gesteld werd (CGVS X 2, p. 16), wat niet in overeenstemming is met het gehoorverslag (CGVS X 1, p. 8). Daarop gewezen, houdt u vol dat dergelijke vraag u niet gesteld werd (CGVS X 2, p. 16), zonder uit te klaren waarom u verborgen hield dat u al in 2003 in het Verenigd Koninkrijk was.

Ook over uw latere verblijfplaatsen zijn uw verklaringen niet coherent. Zo verklaart u bij het indienen van uw tweede Belgische asielaanvraag dat u in 2006 vanuit België naar het Verenigd Koninkrijk vertrok (DVZ X, punt 14), bijna twee jaar na uw asielaanvraag dus. Later stelt u echter dat u toen slechts enkele dagen in België bent gebleven (CGVS X 1, p. 9). U stelt bij het indienen van uw tweede aanvraag dat u eind 2009 naar Afghanistan terugkeerde (DVZ X, punt 14), maar corrigeert zich bij aanvang van uw gehoor op het CGVS, en zegt dat u in 2008 al naar Afghanistan terugkeerde (CGVS X 1, p. 2). Ook deze tegenstrijdigheden, die u niet uitklaart, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Nog stelt u dat u, drie dagen na uw terugkeer naar Afghanistan in de laatste maand van 2008, gevangen genomen werd door de Taliban. U zou anderhalve, twee of drie maanden bij hen vast hebben gezeten (DVZ X, punt 18 & CGVS X 1, p. 2, p. 19 & CGVS X 2, p. 3). Daarna zou u 17 of 18 maanden in de gevangenis van Kandahar gezeten hebben (CGVS X 1, p. 13 & CGVS X 2, p. 6). Daaropvolgend zou u zo'n 18 maanden in Pakistan gewoond hebben (CGVS X 1, p. 13), en daarna nog zo'n 18 maanden in Sangin (CGVS X 1, p. 13). Daarna zou u uit Afghanistan vertrokken zijn en ongeveer een maand later in België zijn aangekomen, op 9 november 2015 (CGVS X 1, p. 15). Wanneer geteld wordt vanaf de laatste maand van 2008 tot aan uw ontsnapping, betekent dit dat u omstreeks september 2010 uit de gevangenis zou ontsnapt zijn, terwijl u zelf zegt dat uw ontsnapping in de maand saur 1390 was (CGVS X 1, p. 13), wat april-mei 2011 is. Anderzijds, wanneer geteld wordt vanaf uw aankomst in België, komt men uit dat uw ontsnapping ongeveer drie jaar en één maand voor uw aankomst in België moet zijn geweest, omstreeks oktober 2012 dus, wat evenmin uitkomt met uw aanduiding 'saur 1390', en bovendien wel twee jaar verschilt met de andere berekening. Met deze elementen geconfronteerd, houdt u vast aan uw eerdere verklaringen (CGVS X 1, p. 13 & CGVS X 2, p. 8), wat de aangehaalde tegenstrijdigheden niet uitklaart. Uiteindelijk zegt u dat u wellicht langer in Pakistan hebt verbleven dan 18 maanden (CGVS X 2, p. 8). Al bij al maakt u het voor het CGVS onmogelijk om na te gaan waar u in welke periode verbleven hebt, aangezien uw tijdsaanduidingen onmogelijke resultaten opleveren.

Hier blijkt al dat u het CGVS niet alleen in het ongewisse laat over wie u werkelijk bent, maar ook over waar u verbleven hebt in welke periode. Daarbij komt nog, zo blijkt hieronder, dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen over uw gevangenschap bij de Taliban, en evenmin aan uw arrestatie en detentie door de Afgaanse overheid. Dat maakt de periode waarop u geen zicht biedt alleen maar uitgebreider.

U zegt wel dat u, doordat u geslagen werd door de Taliban, geheugenproblemen hebt (CGVS X 2, p. 9). Enerzijds zal hieronder blijken dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde detentie door de Taliban, en bijgevolg evenmin aan de folteringen die u er zou hebben ondergaan, anderzijds maakt u op geen enkele manier concreet aannemelijk dat u, om welke reden dan ook, geheugenproblemen zou hebben en daardoor geen coherente en geloofwaardige verklaringen zou kunnen afleggen. Ook uw beweerde geheugenproblemen vormen dus geen valabele verschoningsgrond voor het feit dat u geen zicht biedt op uw verblijfplaatsen van de afgelopen jaren.

Ook uw echtgenote legt geen coherente verklaringen af over haar verblijfplaatsen voor haar komst naar België. Bij de registratie van haar asielaanvraag, stelt zij immers dat zij vanaf haar geboorte tot haar vertrek altijd in de stad Kandahar gewoond heeft (DVZ X, punt 10). In lijn daarmee stelde zij dat ook de vier kinderen allemaal in Afghanistan geboren zijn (DVZ X, handgeschreven inschrijving). Later stelt ze dan weer dat de jongste twee kinderen in Pakistan geboren zijn (DVZ X, punt 16). Op het CGVS vertelt uw vrouw nog dat ze ook in Sangin gewoond heeft (CGVS X, p. 5). Gevraagd waarom zij bij het overlopen van haar verblijfplaatsen bij de DVZ niet vertelde dat ze in Pakistan en in Sangin gewoond heeft, beweert ze dat ze het wel verteld heeft. Ze verwijst naar het gegeven dat ze vertelde dat er twee kinderen in Pakistan geboren zijn. Ze zegt dat ze ook over Sangin gesproken heeft (CGVS X, p. 5, p. 7).

Dat laatste blijkt evenwel niet uit het verslag. Ook deze elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen over de verblijfplaatsen van uw echtgenote.

Daarbij komt nog dat jullie twee oudste kinderen geboren zijn in november 2003 en in november 2005, terwijl u, zo blijkt uit uw dossier, al in januari 2003 in Europa was, en terwijl uw vrouw in die periode in Afghanistan zou zijn geweest (CGVS X, p. 3). Geconfronteerd met deze onmogelijkheid, beweert u plots dat deze twee kinderen eigenlijk de kinderen van uw broer M(...) zijn. U zou zelf twee kinderen hebben gehad die overleden zijn. Toen uw broer het grote verdriet van uw vrouw zag, zou hij zijn kinderen aan jullie gegeven hebben (CGVS X 2, p. 18). Het is sowieso weinig aannemelijk dat uw broer zijn kinderen zomaar zou afstaan, hoe droevig uw vrouw ook zou zijn omwille van het verlies van haar kinderen. Bovendien schijnt u niet te weten of uw kinderen nu aan een longontsteking dan wel aan waterpokken overleden zijn (CGVS X 2, p. 18), terwijl de symptomen van deze ziektes nochtans heel verschillend zijn. Ook dat doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over de kinderen. U klaart de aangehaalde onmogelijkheid dus niet uit, meer nog, u voegt enkel ongeloofwaardige elementen toe over uw identiteit en uw verblijfplaatsen, en die van uw familieleden.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt nog verder aangetast door uw tegenstrijdige beweringen over uw documenten. Zo verklaart u aanvankelijk dat u nooit een Afgaans paspoort gehad hebt (CGVS X 1, p. 3). Niet veel later vertelt u echter dat u per vliegtuig vanuit Londen, over Dubai, naar Afghanistan terugkeerde. Er wordt opgemerkt dat u daarvoor een paspoort moet hebben gehad. U beaamt dat u dergelijk document kreeg. Gevraagd waarom u eerder ontkende dat u ooit een paspoort had, beweert u dat u over Afghanistan sprak, niet over Londen. U voegt toe dat het evident is dat men voor een vliegtuigreis een paspoort nodig heeft (CGVS X 1, p. 10-11). Uw antwoord klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Zo vermindert uw algemene geloofwaardigheid nog verder.

Ook over uw taskara legt u geen coherente verklaringen af. Gevraagd of u dat document zelf afgehaald hebt in Afghanistan, zegt u van niet. Uw vader zou dat in uw plaats gedaan hebben. Hij zou het document naar u in het ziekenhuis gebracht hebben, zodat u er een afdruk van uw duim kon opzetten (CGVS X 2, p. 2). Kort daarna zegt u echter dat u niet in het ziekenhuis lag. Uw vader zou dat enkel als excuus voor uw afwezigheid bij het afhalen van het document verteld hebben (CGVS X 2, p. 3). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, houdt u vast aan uw laatste verklaring (CGVS X 2, p. 3), zonder de tegenstrijdigheid uit te klaren. Zo wordt niet alleen uw algemene geloofwaardigheid nog verder aangetast, maar ook de bewijswaarde van het door u neergelegde stuk wordt hierdoor verminderd.

Gezien u en uw vrouw geen zicht bieden op wie jullie precies zijn, en wie de kinderen zijn die met jullie meegekomen zijn, noch op jullie verblijfplaatsen voor jullie komst naar België, kan ook aan de vervolgingsfeiten die jullie inroepen niet zomaar geloof worden gehecht. Daarbij komt dat er nog andere elementen zijn die de geloofwaardigheid ervan op de helling zetten.

U verklaart dat u in 2008 naar Afghanistan terugkeerde naar aanleiding van een incident waarbij uw schoonzus overleed (CGVS X 1, p. 11). U vertelt dat er een granaat op uw huis in Sangin terecht gekomen was. Daardoor zou er brand ontstaan zijn (CGVS X 1, p. 11, p. 15-17). Aanvankelijk stelt u dat uw hele huis afgebrand was (CGVS X 1, p. 11), om later te zeggen dat u niet veel later uit datzelfde huis meegenomen werd door de Taliban. Wanneer opgemerkt wordt dat u kort daarvoor zei dat het huis afgebrand was, stelt u dat het huis niet volledig verwoest was (CGVS X 1, p. 17). U klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wat er ook van zij, nergens blijkt uit uw verklaringen dat u omwille van dit incident in 2008 nu een gegronde vrees zou moeten koesteren of een reëel risico zou lopen, aangezien u en uw vrouw allebei zeggen dat jullie eigenlijk niet weten hoe het komt dat jullie huis geraakt werd, en evenmin zicht hebben op de eventuele daders (CGVS X 1, p. 16 & CGVS X, p. 5).

De geloofwaardigheid van uw beweringen over uw arrestatie door de Taliban wordt ondermijnd doordat u stelt dat u vanuit uw huis in Sangin werd meegenomen, terwijl dat huis afgebrand zou zijn (cfr. supra). De geloofwaardigheid over deze gebeurtenis wordt verder aangetast door tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Bij de registratie van uw tweede Belgische asielaanvraag, stelt u dat u anderhalve maand vast zat bij de Taliban (DVZ X, punt 18). Bij aanvang van uw gehoor op het CGVS corrigeert u zichzelf, en stelt dat u drie maanden vast zat bij de Taliban (CGVS X 1, p. 2), zonder evenwel uit te klaren waarom u eerder een andere tijdsperiode aangaf. Bovendien stelde u bij de registratie van uw tweede aanvraag dat u in 2010 door de Taliban gevangen genomen werd (DVZ X, punt 18), terwijl u op het CGVS deze gebeurtenis in de laatste maand van 2008 situeert (CGVS X 2, p. 3). Daarmee geconfronteerd, beweert u dat u niet 2010 maar 2008 zou hebben gezegd (CGVS X 1, p.

21), zonder de tegenstrijdigheid uit te klaren. Het grote verschil tussen deze beweringen, en het feit dat u dat niet kan uitklaren, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Nog zijn uw verklaringen over de ondervragingen van de Taliban niet aannemelijk. U zegt dat zij u vroegen voor wie u spioneerde of werkte. U zou hebben geantwoord dat u als vluchteling in Quetta gewoond had. U kon echter niets vertellen over Quetta, en dat was een probleem. U zou niet verteld hebben dat u toen uit Londen kwam. U zou verteld hebben dat u uit Kandahar kwam voor de begrafenis van uw broer. Er wordt geverifieerd over wiens begrafenis u sprak, waarop u herhaalt dat u over uw broers begrafenis sprak. Wanneer opgemerkt wordt dat uw broer toen nog niet overleden was, zegt u simpelweg dat uw schoonzus dood was, en uw broer gewond (CGVS X 1, p. 18), zonder de aangehaalde onmogelijkheid uit te klaren. U wordt nog geconfronteerd met het feit dat u eerst beweerde tegen de Taliban te hebben gezegd dat u van Pakistan kwam, en daarna dat u van Kandahar kwam. U beantwoordt de gestelde vraag niet, en zegt dat u via Kabul naar Kandahar reisde, en zo verder naar Sangin (CGVS X 1, p. 19). Er wordt u vervolgens gevraagd om uit te klaren wat u antwoordde toen de Taliban u vroegen van waar u kwam. U zou verteld hebben dat u uit Londen kwam (CGVS X 1, p. 19), wat niet in overeenstemming is met uw eerdere bewering dat u dat verborgen hield (CGVS X 1, p. 18). Daarop gewezen, herhaalt u simpelweg dat u vertelde dat u van Londen kwam (CGVS X 1, p. 19), zonder deze tegenstrijdigheid uit te klaren. Dat ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen over de detentie bij de Taliban opnieuw.

Hoe dan ook is het weinig aannemelijk dat u aan de Taliban, een groepering die bekend staat om haar anti- Westerse opvattingen, zou hebben verteld dat u uit Londen kwam. Ook uw bewering dat de Taliban u ervan zouden hebben beschuldigd een buitenlander te zijn (CGVS X 1, p. 19), houdt geen steek. Ze zouden u immers thuis zijn komen halen, en ze zouden aan uw taal kunnen horen dat u geen buitenlander bent. Dat gezegd, zegt u dat u niet zou zijn teruggekeerd als uw familie geen problemen had gekend (CGVS X 1, p.19). Dat antwoord klaart de aangehaalde onaannemelijkheid niet uit. Deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw bewering dat u gevangen hebt gezeten bij de Taliban nog verder aan.

Daarbij komt nog dat uw vrouw bij de registratie van haar asielaanvraag niets verteld heeft over uw gevangenschap bij de Taliban (vragenlijst CGVS X, vragen 1-5). Daarop gewezen zegt u dat daar niet naar gevraagd werd. Erop gewezen dat haar gevraagd werd om alle redenen voor haar asielaanvraag op te sommen, herhaalt u dat er haar daar niet naar gevraagd werd. Er zou verwarring geweest zijn. Nog erop gewezen dat het aan elke asielzoeker is om zelf alle elementen voor zijn of haar asielaanvraag aan te brengen, zegt u dat jullie te weinig tijd hadden (CGVS X 1, p. 21), wat echter niet blijkt uit de verslagen van de DVZ. Ook uw vrouw zelf brengt geen valabele verschoningsgrond aan die kan uitklaren waarom ze bij de DVZ niet repte over uw gevangenschap bij de Taliban. Ook zij beweert enkel dat ze geen tijd kreeg om dit te vertellen (CGVS X, p. 10), terwijl uit het verslag blijkt dat er zelfs tijd was voor bijkomende vragen nadat ze de asielmotieven uiteengezet had (vragenlijst CGVS X, vragen 1-5). Haar antwoord houdt dus geen steek. Dergelijke lacune doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw detentie bij de Taliban.

Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw detentie bij de Taliban, kan ook aan uw beweerde detentie in de gevangenis van Kandahar, die daar volgens u een direct gevolg van is (CGVS X 1, p. 17), geen geloof meer gehecht worden. Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen hierover die de geloofwaardigheid ervan nog verder aantasten.

Zo stelt u dat u gearresteerd werd door de overheid, aangezien zij u voor een Talib aanzagen (CGVS X 1, p. 17). Deze opmerking is echter weinig aannemelijk in het licht van uw overige verklaringen, waarin u beschrijft hoe uw bevrijders u aantreffen in een kelder (CGVS X 1, p. 22). Hiermee geconfronteerd, zegt u plots dat u niet door de overheid bevrijd werd, maar door een militie die in opdracht van de overheid zou hebben gehandeld. Zij zouden het bevel hebben gekregen om iedereen te arresteren (CGVS X 1, p. 22). Dat u simpelweg uw verklaringen aanpast naargelang u geconfronteerd wordt met onaannemelijkheden in uw relaas, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering. Bovendien klaart u niet uit waarom u aanvankelijk zei door de overheid bevrijd te zijn, om later te zeggen dat het een militie was die u uit de handen van de Taliban bevrijdde. U antwoordt daarop enkel dat de militie de front line was, waarachter het leger en de politie stonden (CGVS X 1, p. 2). Daarbij komt dat u tijdens uw tweede gehoor opnieuw stelt dat u door de overheid bevrijd werd. U spreekt dan helemaal niet meer over een militie (CGVS X 2, p. 5). U stelt tijdens uw tweede gehoor zelfs dat uw handen vastgebonden waren toen de overheid u aantrof in een kelder van de Taliban. Opnieuw wordt opgemerkt dat het, in dat licht, niet aannemelijk is dat de overheid u ervan zou verdenken een Talib te zijn. Hierbij stelt u dat u

tijdens het eerste gehoor niet alles verteld heeft, zonder evenwel enige reden toe te voegen daarvoor. U zegt dat, eens buiten de kelder, één van de Talibs zou geroepen hebben dat u één van hen was (CGVS X 2, p. 5). Dat u weer een andere versie vertelt om de genoemde onaannemelijkheid uit te klaren, tast de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw gevangenschap bij de overheid aan.

Daarbij komt dat u er niet in slaagt een gedetailleerde uitleg te geven over het verloop van een doorsnee dag in detentie in de gevangenis van Kandahar. Daarnaast gevraagd, spreekt u over een celgenoot die u zou hebben verteld dat men in Afghanistan altijd wel iets kan regelen als men ervoor betaalt. U ontwijkt de vraag die u werd gesteld. Opnieuw gevraagd naar een beschrijving van een gewone dag in de gevangenis van Kandahar, zegt u dat u eerst het ochtendgebed deed, en daarna ontbeet. Daarna zou u met uw celgenoten gepraat hebben. U verandert van onderwerp en spreekt opnieuw over uw ontvoering door de Taliban (CGVS X 2, p. 6). Uw antwoord kan bezwaarlijk beschouwd worden als een gedetailleerde beschrijving van een doorsnee dag in de gevangenis. Dat u dat niet kan beschrijven, tast de geloofwaardigheid van uw beweringen eens te meer aan.

Nog stelt u nooit officieel in beschuldiging te zijn gesteld. U zegt dat u geen proces kreeg, omdat in die periode G(...) D(...) M(...) het hoofd van de gevangenis was, maar kan later niet uitklaren wat deze persoon te maken zou hebben met het feit dat u geen proces kreeg. Hiernaar gevraagd, zegt u dat u wel één of twee keer naar de rechtbank ging. Daar zou u onschuldig gepleit hebben. Mensen zouden tegen uw vader gezegd hebben dat alleen met geld iets geregeld kon worden (CGVS X 2, p. 7). U klaart niet uit wat G(...) D(...) M(...) te maken zou hebben met uw gebrek aan proces. Bovendien is uw opmerking dat u geen proces kreeg niet in lijn met uw bewering dat u één of twee keer naar de rechtbank ging, wat het tegengestelde suggereert. Ook door deze elementen wordt de geloofwaardigheid van uw relaas op losse schroeven gezet.

Daarbij komt dat uw vrouw ook over uw gevangenschap bij de overheid niets vermeldde bij het indienen van haar asielaanvraag. Wanneer u daarop gewezen wordt, zegt u opnieuw dat daar niet naar gevraagd werd. U wordt er opnieuw op gewezen dat er uw vrouw gevraagd werd al haar problemen op te sommen, en dat redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij dan zou vermelden dat haar echtgenoot meer dan een jaar onschuldig in de gevangenis heeft gezeten. U zegt daarop dat er geen tijd was (CGVS X, p. 7), wat niet strookt met het verslag, zo werd hierboven al geargumenteed. U stelt nog dat uw vrouw geen kopie van haar verklaringen heeft gekregen, terwijl in haar administratief dossier een document zit waarop uw vrouw voor ontvangst van een kopie van de vragenlijst getekend heeft. Uw antwoorden klaren helemaal niet uit waarom uw vrouw bij de DVZ niet sprak over uw gevangenschap. Ook uw vrouw beweert dat ze geen tijd kreeg om dit te vertellen (CGVS X, p. 10), terwijl uit het verslag blijkt dat er zelfs tijd was voor bijkomende vragen nadat ze de asielmotieven uiteengezet had (vragenlijst CGVS X, vragen 1-5). Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw verblijf in de gevangenis van Kandahar op de helling.

Voorts stelt u dat uw broer M(...) kort voor uw vertrek uit Afghanistan in 2015 meegenomen werd door de Taliban. Kort daarna werd zijn lijk teruggevonden. U duidt dit incident aan als de reden van uw vertrek (CGVS X 1, p. 2). Toch zijn er ook hier tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid ervan aantasten. U verklaart dat dit incident op een vrijdag gebeurde. Het zou in de late namiddag of in de vooravond gebeurd zijn (CGVS X 2, p. 11). Uw vrouw daarentegen, situeert ditzelfde incident aanvankelijk midden in de nacht (vragenlijst CGVS X, vraag 5). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, zegt u dat u zelf niet aanwezig was, maar dat het waarschijnlijk zo was (CGVS X 2, p. 11). Dat antwoord klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Bovendien zegt uw vrouw later dat dit incident heel vroeg 's morgens plaatsvond (CGVS X, p. 8). Geconfronteerd met haar vorige verklaring, en de uwe, die daarmee strijdig zijn, houdt ze vast aan haar bewering dat het vroeg in de ochtend was, zonder de aangehaalde tegenstrijdigheden uit te klaren (CGVS 15/33676, p. 8). Gezien de ernst van dit incident en de impact ervan op uw leven, mag redelijkerwijze van u en uw vrouw verwacht worden dat jullie hierover coherente verklaringen zouden afleggen. Dat jullie dat niet kunnen, zet de geloofwaardigheid van jullie verklaringen op de helling.

Nog stelt u dat het lichaam van uw broer drie dagen later aangetroffen werd (CGVS X 2, p. 12), terwijl uw vrouw aanvankelijk zei dat zijn lichaam zes of zeven dagen later voor de moskee gegooid werd (vragenlijst CGVS X, vraag 5). Daarop gewezen, zegt u dat dat zes dagen voor Eid was (CGVS X 2, p. 12), zonder de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Later past uw vrouw haar verklaringen aan aan de uwe, en stelt ook zij dat het lichaam na drie dagen gevonden werd (CGVS X, p. 8). Gewezen op haar eerdere verklaring, ontkent ze deze stelling (CGVS X, p. 9), zonder de tegenstrijdigheid

uit te klaren. Ook dit element draagt bij aan de teloorgang van de geloofwaardigheid van jullie beweringen.

Bovendien vergeet u op een gegeven moment zelfs de dood van uw broer te vermelden. Gevraagd naar de aanleiding van uw vertrek in 2015, zegt u dat de Taliban u dwongen om met hen mee te werken, in het kader van uw werk bij de apotheek. U zegt nog dat u vreesde dat de Taliban uw zoon zouden rekruteren (CGVS X 2, p. 10). Er wordt u expliciet gevraagd of er nog meer problemen of incidenten met de Taliban waren na uw terugkeer uit Pakistan naar Afghanistan. U antwoordt daarop ontkennend, waarna u toevoegt dat sommige Talibs u zouden herkend hebben van uit de tijd dat u in de gevangenis zat (CGVS X, p. 10). Pas wanneer u gewezen wordt op uw vroegere verklaringen, toen u over dreigbrieven sprak, herinnert u zich deze brieven, en de dood van uw broer (CGVS X 2, p. 10). Dat u de concrete aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan vergat te vermelden, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan.

Daarbij komt dat u bij de registratie van uw tweede asielaanvraag vertelde dat u een dreigbrief van de Taliban ontving in dezelfde periode als de dood van uw broer. Ongeveer een maand later zou u een tweede dreigbrief ontvangen hebben (DVZ X, punt 18), wat zou betekenen dat de dood van uw broer minstens een maand voor uw vertrek uit Afghanistan was. Op het CGVS verklaart u echter dat u ongeveer twee weken na de dood van uw broer het land verliet (CGVS X 1, p. 2 & CGVS X 2, p. 11). Ook deze tegenstrijdigheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over de dood van uw broer.

Ook over de dreigbrieven die u zou ontvangen hebben zijn uw verklaringen niet aannemelijk. Zo blijkt hierboven al dat er een probleem is met de tijdsaanduiding. Ook bleek hierboven al dat u vergat te vertellen over deze brieven, zelfs toen er u expliciet naar meer problemen met de Taliban gevraagd werd. Deze twee elementen tasten de geloofwaardigheid al in grote mate aan. Daarbij komt dat u eerst zegt dat er in de tweede brief, die u neerlegt op het CGVS, stond dat de Taliban u zouden arresteren (CGVS X1, p. 23), terwijl u later zegt dat er in de brief stond dat u zich zou moeten overgeven aan de Taliban (CGVS X, p. 13). Uit deze incoherente verklaringen blijkt dat u de inhoud van dit stuk niet kent. Dat blijkt des te meer na vertaling van het document. Er wordt immers niet gevraagd om u over te leveren, zo blijkt. Daarmee geconfronteerd, zegt u dat u ongeschoold bent en het niet kan lezen (CGVS X 2, p. 13), wat niet volstaat om uw onwetendheid uit te klaren. U kon deze brief immers door iemand aan u laten voorlezen. Bovendien staat in de brief vermeld dat u in verschillende districten van Helmand woonde, terwijl u beweerde enkel in Sangin te hebben verbleven (CGVS X 1, p. 14). Nog staat er dat u eigenaar was van de apotheek waarin u werkte, terwijl u dat ontkent en zegt dat u een partner was in de apotheek (CGVS 04/20557Z 2, p. 13). Dat de inhoud van uw document niet in overeenstemming is met uw verklaringen, doet niet alleen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas, maar ook aan de bewijswaarde van het stuk dat u neerlegt. Uw vrouw moet toegeven dat ze de inhoud van dit document helemaal niet kent. Ze heeft de brief niet gelezen, en heeft evenmin gevraagd naar de inhoud (CGVS X, p. 9). Dergelijk gebrek aan interesse tast de geloofwaardigheid van jullie beweringen over de dreigbrief nogmaals aan.

Bovendien zegt u dat de brief die u toont op het CGVS de tweede brief van de Taliban is. De eerste brief zou bij het lichaam van uw broer achtergelaten zijn (CGVS X 2, p. 11, p. 12). Uw vrouw daarentegen, zegt dat er één brief bij het lichaam van uw broer werd gelaten, maar dat de andere brief al eerder was gekomen (CGVS X, p. 9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zegt ze dat ze het niet weet (CGVS X, p. 9), zonder deze tegenstrijdigheid uit te klaren. Ook dat zet de geloofwaardigheid van jullie beweringen op losse schroeven. Bovendien sprak uw vrouw bij de registratie van haar asielaanvraag over 'één of twee' dreigbrieven (vragenlijst CGVS X, vraag 5), terwijl ze bij het CGVS stellig over twee dreigbrieven spreekt. Ze ontkent dat ze 'één' gezegd zou hebben (CGVS X, p. 9), wat deze incoherentie niet kan uitklaren. Ook dit element verzwakt de geloofwaardigheid van jullie beweringen.

U tracht uw bewering over de dreigbrieven van de Taliban wel te ondersteunen door één van deze brieven neer te leggen. Dergelijke brief kan echter door eenieder zijn opgesteld en is onvoldoende bewijskrachtig om op te wegen tegen de hierboven gedane vaststellingen.

De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt nog verder ondermijnd doordat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen over de reden waarom de Taliban u zouden viseren. Zo stelt u zelf dat de Taliban u lastig vielen omdat ze wilden dat u voor hen zou werken (CGVS X 2, p. 10, p. 12), terwijl uw vrouw aanvankelijk stelt dat de Taliban u (onterecht) verdachten van collaboratie met de overheid (vragenlijst CGVS X, vraag 5). Gewezen op deze incoherentie, zeggen u en uw vrouw dat ze

sprak over de keer dat u werd lastig gevallen door de Taliban toen u uit Londen terugkeerde (CGVS X 2, p. 12 & CGVS X, p. 10). Dat blijkt helemaal niet uit wat uw vrouw vertelde. Ze vertelde immers over de dood van uw broer M(...), waarna ze stelde 'ik denk dat de Taliban dit deed omdat ze ons verdenken van samenwerking met de overheid' (vragenlijst CGVS X, vraag 5). Uw vrouw sprak dus duidelijk over de problemen die in 2015 zouden hebben plaatsgevonden. Jullie antwoorden kunnen de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uitklaren, wat eens te meer bijdraagt aan de teloorgang van de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over uw problemen met de Taliban.

Niet alleen u zou problemen hebben gekend met de Taliban. U vermeldt dat jullie ook vreesden dat uw zoon - voor zover er nog geloof kan worden gehecht aan jullie familieband - een zelfmoordaanslag zou moeten plegen voor de Taliban (CGVS X 2, p. 10). Wanneer u hierover bevraagd wordt, blijkt echter dat er geen enkele concrete aanwijzing was dat uw zoon een doelwit zou zijn geweest voor de Taliban (CGVS X 2, p. 15). Uw vrouw beweerde nochtans dat de Taliban jullie gevraagd had of jullie zoon mee wilde doen in de jihad (vragenlijst CGVS X, vraag 5). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, ontkent u dat de Taliban dit gedaan hebben (CGVS X 2, p. 15), zonder de tegenstrijdigheid uit te klaren. Dat tast de geloofwaardigheid van jullie beweringen over jullie vrees voor jullie zoon aan.

Naast deze problemen met de Taliban, zou u in 2015 ook problemen hebben gekend met de Afghaanse overheid. U beweert immers dat u enkele jaren eerder uit de gevangenis van Kandahar ontsnapt was. U zou dus als voortvluchtige in Afghanistan gewoond hebben. Drie of vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan zou u via een vriend te weten gekomen zijn dat er een arrestatiebevel op uw naam uitgevaardigd was. Gezien er echter geen geloof gehecht kan worden aan uw ontsnapping uit de gevangenis van Kandahar (cfr. supra), kan ook aan uw bewering over het arrestatiebevel, dat naar deze ontsnapping verwijst, geen geloof gehecht worden.

U tracht uw beweringen over uw problemen met de overheid te ondersteunen door een foto van het arrestatiebevel neer te leggen. Het is geen origineel document. De authenticiteit kan dus op geen enkele manier nagegaan worden. De bewijswaarde van dit stuk wordt verminderd doordat de inhoud ervan niet strookt met uw verklaringen. Zo staat er in het stuk dat u eigenaar was van uw apotheek, wat volgens u niet het geval was (CGVS X 1, p. 15 & CGVS X 2, p. 13). Nog wordt er in de brief verwezen naar het feit dat u 'samen met de Taliban' ontsnapt zou zijn, wat niet strookt met uw bewering dat de overheid dacht dat u zelf ook een Talib was (CGVS X 1, p. 17). Los daarvan moet nog verwezen worden naar de informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Bovendien hebt u in het verleden al valse stukken neergelegd. U geeft immers toe dat de documenten die u in uw eerste asielaanvraag neerlegde, stukken zijn die u van uw smokkelaar gekregen had om uw verzonnen verhaal te staven (CGVS X 2, p. 16). U bent dus in de mogelijkheid om aan valse Afghaanse documenten te raken. In het licht van de valse documenten die u in het verleden neerlegde, uw lage algemene geloofwaardigheid en in het licht van bovenstaande opmerkingen over de foto van het arrestatiebevel, kan aan dit document geen enkele bewijswaarde toegekend worden.

Volledigheidshalve moet toegevoegd worden dat ook uw verklaringen over de redenen van uw vertrek uit Afghanistan vóór uw eerste Belgische asielaanvraag niet aannemelijk zijn. In uw eerste Belgische asielaanvraag stelde u dat u vier keer gearresteerd was omwille van uw vroegere lidmaatschap van Hezb-Islami. De laatste arrestatie vond echter plaats in januari 2003 (DVZ X, p. 14-15), terwijl uit uw dossier blijkt dat u op dat moment al in Europa was. Dat tast de geloofwaardigheid van uw beweringen al aan. Bovendien geeft u in uw huidige asielaanvraag zelf toe dat uw verhaal van destijds gelogen was (CGVS X 2, p. 16, p. 17), wat de geloofwaardigheid uiteraard helemaal teniet doet.

In uw huidige asielaanvraag verklaart u dat u destijds uw land verliet omdat de Taliban van u eisten dat u met hen zou samenwerken. U zou bijvoorbeeld een bembom moeten plaatsen (CGVS X 1, p. 8). Om te beginnen moet opgemerkt worden dat uw aangetaste algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheidsproblemen bij uw overige verklaringen ook hierop afstralen. Bovendien verwijst uw echtgenote enkel naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan wanneer haar gevraagd wordt naar de reden van uw toenmalige vertrek (CGVS X, p. 6). Deze elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de rekrutering door de Taliban. Wat er ook van zij, gezien

de problemen met de Taliban die u de afgelopen jaren zou hebben gehad niet geloofwaardig zijn (cfr. supra), kan uw toenmalige vrees niet als actueel beschouwd worden.

Uit bovenstaande blijkt dat u en uw vrouw geen zicht bieden op uw identiteit, op uw familiale situatie, en op uw verblijfplaatsen in de jaren voor uw vertrek naar Europa in 2015. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke identiteit, herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Een asielzoeker die over zijn identiteit, familie, en verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen wie hij is en van waar hij afkomstig is, maakt niet aannemelijk dat er gegronde redenen zijn om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en evenmin dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou zijn op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw identiteit, familiale situatie en voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U en uw vrouw werden tijdens de gehoren op het CGVS dd. 6 februari 2017 en dd. 11 mei 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Jullie werden meermaals geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verklaringen (cfr. supra). Door uw gebrekkige medewerking verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over wie u bent, waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De overige documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de afbeeldingen van de taskara's van uw ouders moet eveneens verwezen worden naar de informatie die op het CGVS voorhanden is, waaruit blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Deze documenten kunnen geenszins uw verklaringen over uw identiteit, familiesamenstelling en verblijfplaatsen ondersteunen. Ze bieden evenmin ondersteuning voor uw verklaringen over uw asielmotieven. De foto's geven geen informatie over de eventuele familieband, noch over jullie eigenlijke identiteit, verblijfplaatsen, of asielmotieven.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, is toegevoegd aan uw administratief dossier."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partijen lichten hun middelen als volgt toe:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

"omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoekers:

zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoekers bevinden zich hier in België, waar ze hun aanvraag tot asiel hebben ingediend op 18 november 2015.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen.

Verzoeker vreest vervolgd te worden door de Taliban maar ook door de Afghaanse overheid.

Verzoekers broers is door de Taliban vermoord en verzoeker vreest eveneens vermoord te worden. Verweerster hecht geen geloof aan deze vervolgingen omdat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afgelegd zouden hebben.

Verzoekers wensen te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat:

Tegenstrijdige en onnauwkeurig verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat – vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoekers zijn laaggeschoold en door de gebeurtenissen in hun leven en onderweg zijn ze volkomen getraumatiseerd geweest.

Verzoekers kunnen de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen en verzoeker vreest vervolgd te worden door de autoriteiten.

Dat dit middel gegrond is.”

En

“Verweerster verwijst naar de verklaringen van verzoeker die je 13 jaar geleden afgelegd heeft tijdens zijn asielaanvragen in de Europese landen. Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat deze verklaringen in strijd zijn met de huidige verklaringen van verzoekers.

Hieruit blijkt dat verweerster vanaf meet af aan vooringenomen was en deze vrees van verzoeker niet op een objectieve wijze beoordeeld heeft. verzoeker wenst te verwijzen naar een arrest van 25 februari 2009 van de Raad van state waar de Raad een beslissing van de Vaste Beroepscommissie (VBC) wegens de verkeerde toepassing van het algemeen rechtsbeginsel ‘fraus omnia corrumpit’ ofwel ‘bedrog vernietigt alles’ vernietigde.

Volgens de vaste rechtspraak vóór 25 februari 2009 was het zo dat wanneer men fraude of bedrog had gepleegd tijdens zijn asielprocedure, men niet meer nuttig in beroep kon gaan tegen een beslissing.

Bijvoorbeeld iemand die een vals document gebruikt of liegt tijdens zijn interview bij het CGVS kon hiertegen niet met succes in beroep gaan. De redenering was dat men geen rechtmatig belang had om de weigeringsbeslissing aan te vechten omdat men de asielinstanties had misleid.

Dit was zelfs zo dat wanneer men slechts over één onderdeel van het asielrelaas gelogen had of bedrog had gepleegd.

Volgens het recente arrest van de Raad van State strekt fraude bij één element van een asielaanvraag zich niet uit tot alle elementen van de asielaanvraag.

http://www.de8.be/downloads/producten/nieuwsbrief/sg_2009_07.htm

Verzoeker is laaggeschoold en 13 jaar geleden heeft hij in meerdere landen asiel aangevraagd.

Verzoeker was toen jong en hij wist niet meer wat hij in al die landen gezegd heeft.

Verweerster gebruikt ten onrechte deze verklaringen vandaag tegen verzoekers om hun geloofwaardigheid in twijfel te trekken.

Verweerster straft mevrouw S. (...) voor de foute verklaringen die haar man de heer M. (...) 13 jaar geleden in de Europese landen afgelegd heeft.

Verweerster heeft nagelaten om te motiveren waarom ze in andere dossiers de uitleg van asielzoekers, nl. dat ze misleid waren door de mensensmokkelaar, wel als een rechtvaardigingsgrond aanvaarden en in dit dossier niet.

Dit lijkt op een situatie waarin in het Romeinse rijk een Romeinse keizer op willekeurige wijze oordeelde over het leven en de dood van de mensen.

Verzoekers menen dat verweerder het gelijkheidsbeginsel geschonden heeft.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij in zijn eerste asielaanvraag van meer dan 10 jaar geleden niet vermeld had dat hij getrouwd was. Hoe kan hij weten wat hij verklaard heeft tijdens zijn asielaanvragen in de Europese landen?

Verzoeker geeft toe dat hij toen dingen gezegd had die niet in overeenstemming waren met de waarheid. Dit element mag geen vrije brief zijn voor verweerster om de huidige vrees voor vervolging van verzoekers op een oppervlakkige wijze te onderzoeken.

Verweerster stelt opnieuw dat verzoeker in zijn eerste asielaanvraag zou gezegd hebben dat hij afkomstig is van Herat.

Verzoeker is niet akkoord met deze stelling. Verzoekers spreken 'plat Qandari' en de tolk van verweerster wist dit zeer goed dat verzoekers met een Qandari accent spraken. Verweerster heeft nagelaten rekening te houden met de antwoorden van verzoekers over hun regio in Afghanistan.

Verweerster hecht veel belang aan de verklaringen van verzoeker van 13 jaar geleden dat hun verklaringen (die van zijn echtgenote ook) van vandaag.

Verweerster stelt ten onrecht dat verzoekers geen zicht bieden over de plaatsen die ze gewoond hebben.

Verzoekers hebben geen belang om dit te doen. Verzoeker is mishandeld geweest en hij heeft last van geheugenproblemen.

Verweerster stelt ten onrechte dat verzoekers vrouw geen coherente verklaringen afgelegd heeft over haar verblijfplaatsen in Afghanistan. Verweerster vergelijkt de verklaringen van verzoekers vrouw bij het CGVS en de vragenlijst van het CGVS ingevuld in de DVZ.

Verzoekers menen dat hun verklaringen bij de DVZ geen juridische waarde hebben omdat ze niet bijgestaan waren door een raadsman.

Ten tweede heeft men het gehoorverslag niet voorgelezen aan de verzoekers zodat verzoekers niet de kans gekregen om eventuele fouten te verbeteren.

Verzoekers willen naar pagina 2 van het gehoorverslag te verwijzen waarin het volgende staat:

Het was heel snel, wij waren laat, en ze lieten ons onze zinnen niet afmaken, ze zeiden haast u, vertel het kort, en ook, zoals u misschien weet, kandahari vrouwen zijn nooit in zulke plaatsen geweest, dat was ook een challenge. U vroeg waarom zei u niet meer? Ik was nooit op zulke plaats geweest en toen ik sprak, stopten ze me halfweg en zeiden, het is genoeg u mag later vertellen.

Verweerster maakt een punt over het Afghaase paspoort zonder rekening te houden met de scholingsgraad van verzoekers.

Verzoeker heeft de vraag begrepen als volgt: heb je een paspoort gekregen in Afghanistan?

Verzoeker antwoordde niet.

Het paspoort dat hij gebruikte in het kader van zijn uitwijzing naar Afghanistan, kreeg hij in Londen.

Verweerster heeft nagelaten om dit onderscheid te zien en haar vragen wat duidelijker te stellen.

Verweerster neemt verzoekers kwalijk omdat ze niet weten wie de dader was die hun woning in brand stak. Hoe kunnen ze dit weten? Dit was een granaataanval op hun woning. Men ziet de granaatwerper niet.

Dergelijke dingen moet toch geen vraag zijn voor verweerster. Verweerster stelt dat de geloofwaardigheid verder aangetast wordt door het feit dat verzoeker van zijn woning in Sangin meegenomen was door de Taliban.

Verweerster stelt dat dit huis was afgebrand en het is onmogelijk dat verzoekers daar gewoond hebben.

Verweerster kijkt naar de situatie met een Europese bril. Afghanistan is meer dan 30 jaar in oorlog en vele huizen zijn verbrand.

Dit wil niet zeggen dat men niet meer in dat huis mag en of kan wonen. Mensen gaan toch in een deel van het huis die minder beschadigd is wonen.

Mensen gaan het huis stap per stap renoveren.

Het concept van onbewoonbaar bestaat in België. In Afghanistan wonen mensen onder een tent. Een gebrand huis is beter dan onder een tent. U hebt ten minste vier muren rond uw huis – een beetje privacy.

Verweerster komt weer en weer op de verklaringen van verzoekers bij de DVZ. Verzoekers vrouw zou niets gezegd hebben over de detentie van haar man.

Verzoeker wenst opnieuw te verwijzen naar pagina 2 van het gehoorverslag bij de DVZ waar ze gesteld heeft hoe het gehoor bij de DVZ verliep.

Wat betreft van de detentie van verzoeker, heeft verweerster nagelaten om alle verklaringen van verzoeker over deze detentie rekening te houden. Verklaringen zoals: hoe hij zijn vader verwittigde, hoe de gevangenis er uit zag, hoe de mensen gevlucht zijn, welke afdelingen daar bestonden, waar de gevangenis gelegen was.

Verzoekers vrezen eveneens dat hun kinderen vervolgd zullen worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Verweerster heeft nagelaten om met het belang van het kind rekening te houden en de kinderen verhoren.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Ze geen rekening heeft gehouden met het profiel van verzoekers

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."

En

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoekers hebben deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Ze zijn van oordeel dat ze in ondergeschikte orde in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker zijn afkomstig van een gebied waar sprake is van willekeurig geweld. Verweerster heeft nagelaten om te motiveren waarom ze geen subsidiaire beschermingsstatus gekregen hebben op basis C – grond."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partijen al dan niet beantwoorden aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker om internationale bescherming. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker om internationale bescherming een aantal van zijn verklaringen niet staakt met stukken of bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, dat hij als geloofwaardig wordt geacht en hem het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming in hoofde van de eerste en de tweede verzoekende partij.

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over zijn aanvraag tot bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoekende partijen dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen zowel met betrekking tot hun identiteit, hun familiale situatie en hun herkomst en verblijfplaatsen in de jaren voorafgaand aan hun komst naar België in 2015 geen coherente verklaringen hebben afgelegd.

Ten eerste wordt met betrekking tot de identiteit van de eerste verzoekende partij in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: "(...) Zo blijkt uit uw dossier dat u in 2004 een eerste asielaanvraag indiende onder de naam S(...) S(...) M(...), terwijl u in uw huidige aanvraag zegt S(...) A(...) R(...) S(...) te heten. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, geeft u een vage uitleg over de Saydaan-stam die onder verschillende namen gekend zou zijn, zonder evenwel uit te klaren waarom u twee keer een andere naam opgaf (CGVS X 1, p. 4). Later blijkt nog dat u niet alleen deze twee namen gebruikte, maar dat u in het Verenigd Koninkrijk nog een andere naam, en in Oostenrijk nog twee andere namen gebruikt hebt (zie administratief dossier eerste asielaanvraag in België). Daarop gewezen, zegt u dan weer dat u in die periode geen taskara had, zodat u uw naam en geboortedatum niet kon weten (CGVS X 2, p. 17). Deze opmerking houdt geen steek. Men heeft immers geen documenten nodig om zijn eigen naam te kennen. Wanneer dat opgeworpen wordt, zegt u dat er op uw taskara de naam staat die u in uw huidige asielaanvraag gegeven hebt. U wijst op de overeenkomsten tussen deze naam en de naam die u bij uw vorige Belgische asielaanvraag op gaf. U voegt er nog aan toe dat 'M(...)' en 'S(...)' eigenlijk hetzelfde zijn (CGVS X 2, p. 17). Deze opmerking kan helemaal niet uitklaren waarom u telkens andere namen gebruikt. Er moet geconcludeerd worden dat, door telkens andere namen op te geven, u geen zicht geeft op een kernelement van uw asielaanvraag, namelijk uw ware identiteit." In het voorliggend verzoekschrift ondernemen de verzoekende partijen voorts geen ernstige poging om de voorgaande motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten of te weerleggen.

Aan haar huidige aanvraag heeft de eerste verzoekende partij weliswaar een taskara toegevoegd. Dit document is op zich onvoldoende om haar identiteit te bewijzen. Ten eerste omdat de eerste verzoekende partij het document niet zelf heeft afgehaald, maar het verkregen heeft dankzij haar vader. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: "Hij zou het document naar u in het ziekenhuis gebracht hebben, zodat u er een afdruk van uw duim kon opzetten (CGVS X 2, p. 2). Kort daarna zegt u echter dat u niet in het ziekenhuis lag. Uw vader zou dat enkel als excuus voor uw afwezigheid bij het afhalen van het document verteld hebben (CGVS X 2, p. 3). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, houdt u vast aan uw laatste verklaring (CGVS 04/20557Z 2, p. 3), zonder de tegenstrijdigheid uit te klaren. Zo wordt niet alleen uw algemene geloofwaardigheid nog verder aangetast, maar ook de bewijswaarde van het door u neergelegde stuk wordt hierdoor verminderd." In dit verband dient er ook op gewezen te worden dat uit objectieve informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. Daarenboven erkent de eerste verzoekende partij tijdens het gehoor van 11 mei 2017 dat zij in verleden voor haar asielaanvraag gebruik gemaakt heeft van valse documenten om haar relaas te staven (gehoorverslag 11 mei 2017, p. 16). Dit toont aan dat de eerste verzoekende partij in de mogelijkheid is om aan valse documenten te geraken en niet vreest om hiervan gebruik te maken. De tweede verzoekende partij brengt geen documenten bij ter staving van haar identiteit.

Ten tweede heeft de eerste verzoekende partij ook verschillende verklaringen afgelegd omtrent haar burgerlijke staat. In de bestreden beslissingen wordt terecht gesteld dat: "Zo stelde u in uw eerste asielaanvraag dat u ongehuwd was (DVZ X, punt 10), terwijl u nu samen met uw echtgenote in België bent. U verklaart dat u al getrouwd was met deze vrouw ten tijde van uw eerste Belgische asielaanvraag. Gevraagd waarom u dat niet vermeldde in die aanvraag, beweert u dat u dat toen niet gevraagd werd, terwijl uit het verslag anders blijkt. Daarop gewezen, houdt u vast aan de bewering dat u niet naar uw burgerlijke staat gevraagd werd (CGVS X 1, p. 9). U klaart deze tegenstrijdigheid niet uit. Dat tast uw algemene geloofwaardigheid nog verder aan." In dit verband brengen verzoekers ook geen ander begin van bewijs bij om hun burgerlijke staat te staven. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: "Daarbij komt nog dat jullie twee oudste kinderen geboren zijn in november 2003 en in november 2005, terwijl u, zo blijkt uit uw dossier, al in januari 2003 in Europa was, en terwijl uw vrouw in die periode in Afghanistan zou zijn geweest (CGVS X, p. 3). Geconfronteerd met deze onmogelijkheid, beweert u plots dat deze twee kinderen eigenlijk de kinderen van uw broer M(...) zijn. U zou zelf twee kinderen hebben gehad die overleden zijn. Toen uw broer het grote verdriet van uw vrouw zag, zou hij zijn kinderen aan jullie gegeven hebben (CGVS X 2, p. 18). Het is sowieso weinig aannemelijk dat uw broer zijn kinderen zomaar zou afstaan, hoe droevig uw vrouw ook zou zijn omwille van het verlies van haar kinderen. Bovendien schijnt u niet te weten of uw kinderen nu aan een longontsteking dan wel aan waterpokken overleden zijn (CGVS X 2, p. 18), terwijl de symptomen van deze ziektes nochtans heel verschillend zijn. Ook dat doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over de kinderen. U klaart de aangehaalde onmogelijkheid dus niet uit, meer nog, u voegt enkel ongeloofwaardige elementen toe over uw identiteit en uw verblijfplaatsen, en die van uw familieleden." Voormelde verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent hun burgerlijke staat. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partijen

toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter in gebreke blijven.

Wat betreft verzoekers verklaarde herkomst, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift betwisten dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek zou hebben verklaard afkomstig te zijn uit Herat. Zij suggereren dat verzoeker op dit punt door de tolk verkeerd werd begrepen en wijzen erop dat zij “plat Qandari” spreken. Dit verweer is niet ernstig. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker Herat vermeldde als de plaats waar hij en zijn ouders in Afghanistan woonden en dat hij meermaals naar deze stad verwees in zijn toenmalig asielrelaas. Deze verklaringen werden verzoeker voorgelezen in het Pashtou en door hem voor akkoord ondertekend (zie administratief dossier eerste verzoek, gehoorverslag 18 januari 2005). Een louter verschil in uitspraak met de tolk kan de vastgestelde tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen niet verklaren. Tijdens zijn tweede gehoor in het kader van onderhavig verzoek werd verzoeker bovendien geconfronteerd met in het kader van zijn eerste verzoek neergelegde documenten die Herat als woonplaats vermeldde. Verzoeker gaf vervolgens toe dat deze documenten vals zijn en geen correcte informatie bevatten (stuk 5A, gehoorverslag 11 mei 2017, p. 15, 16).

Vervolgens merkt de Raad op dat verzoeker geen coherente verklaringen heeft afgelegd over de plaats(en) waar hij verbleef voorafgaand aan zijn komst naar België in 2004. In de bestreden beslissingen wordt terecht vastgesteld: “(...) Zo wordt u gevraagd of u, toen u in 2004 naar België kwam, rechtstreeks vanuit Afghanistan kwam, of dat u al eerder in andere landen verbleven had. U verklaart dat u onderweg door verschillende landen gereisd bent, maar het zou er telkens maar zeer korte tijd geweest zijn (CGVS X 1, p. 8). Later blijkt echter dat uw vingerafdrukken al op 19 januari 2003 in het Verenigd Koninkrijk genomen zijn, terwijl u pas op 13 december 2004 in België geregistreerd werd. U was dus al bijna twee jaar langer in Europa dan u wilde toegeven. Daarmee geconfronteerd, beweert u dat de vraag over uw eerdere verblijfplaatsen u niet gesteld werd (CGVS X 2, p. 16), wat niet in overeenstemming is met het gehoorverslag (CGVS X 1, p. 8). (...)”.

Ook met betrekking tot de plaatsen waar verzoeker na zijn terugkeer naar Afghanistan eind 2008 tot aan zijn vertrek in oktober 2015 zou hebben verbleven heeft hij geen coherente verklaringen afgelegd. Verzoeker verklaarde dat hij drie dagen na zijn terugkeer naar Afghanistan gevangen genomen werd door de taliban en vervolgens twee à drie maanden door hen vastgehouden werd. Vervolgens zou verzoeker zeventien à achttien maanden in de gevangenis van Kandahar gezeten hebben en na zijn ontsnapping zo’n achttien maanden in Pakistan hebben gewoond, alvorens naar Afghanistan terug te zijn gekeerd en daar nog zo’n achttien maanden te hebben gewoond in Sangin tot aan zijn vertrek. Verzoeker verklaarde dat hij ongeveer een maand later, op 9 november 2015, aankwam in België (stuk 5A, gehoorverslag 11 mei 2017, p. 3, 6, stuk 5B, gehoorverslag 6 februari 2017, p. 2, 13, 15, 19). Geteld vanaf de laatste maand van 2008, betekent dit dat verzoeker omstreeks september 2010 uit de gevangenis van Kandahar zou zijn ontsnapt. Deze chronologie rijmt evenwel niet met verzoekers verklaring volgens dewelke hij in de zomer van 2011 uit de gevangenis zou zijn ontsnapt (stuk 5A, gehoorverslag 11 mei 2017, p. 8). Wanneer uitgaande van voormelde chronologie geteld wordt vanaf verzoekers aankomst in België, blijkt verzoekers ontsnapping uit de gevangenis van Kandahar zich ongeveer drie jaar en één maand daarvoor te hebben voorgedaan, omstreeks oktober 2012. Geconfronteerd met deze gebrekkige chronologie, voert verzoeker aan dat hij veel geslagen werd door de taliban en veel vergeten is, waardoor hij misschien langer in Pakistan verbleef dan hij verklaart (stuk 5A, gehoorverslag 11 mei 2017, p. 8). Een langer verblijf in Pakistan wijzigt vooreerst niets aan de incoherentie in verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn verblijfssituatie voorafgaand aan zijn vertrek naar Pakistan. Vervolgens wijst de Raad erop dat op basis van pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing – die door de verzoekende partijen niet op afdoende wijze worden weerlegd (zie verder) – geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde detentie door de taliban, en bijgevolg evenmin aan de folteringen die hij in detentie zou hebben ondergaan, laat staan de geheugenproblemen die hij daaraan zou hebben overgehouden. Verzoeker brengt overigens geen enkel begin van bewijs aan op basis waarvan zou kunnen aangenomen worden dat eventuele geheugenproblemen verhinderen coherente verklaringen af te leggen in het kader van zijn procedure.

Voorts blijkt ook de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) geen coherente verklaringen te hebben afgelegd over haar verblijfplaatsen voorafgaand aan haar komst naar België. In de bestreden beslissingen wordt dienaangaand terecht het volgende vastgesteld:

“(...) Bij de registratie van haar asielaanvraag, stelt zij immers dat zij vanaf haar geboorte tot haar vertrek altijd in de stad Kandahar gewoond heeft (DVZ X, punt 10). In lijn daarmee stelde zij dat ook de vier kinderen allemaal in Afghanistan geboren zijn (DVZ X, handgeschreven inschrijving). Later stelt ze

dan weer dat de jongste twee kinderen in Pakistan geboren zijn (DVZ X, punt 16). Op het CGVS vertelt uw vrouw nog dat ze ook in Sangin gewoond heeft (CGVS X, p. 5). Gevraagd waarom zij bij het overlopen van haar verblijfplaatsen bij de DVZ niet vertelde dat ze in Pakistan en in Sangin gewoond heeft, beweert ze dat ze het wel verteld heeft. Ze verwijst naar het gegeven dat ze vertelde dat er twee kinderen in Pakistan geboren zijn. Ze zegt dat ze ook over Sangin gesproken heeft (CGVS X, p. 5, p. 7). Dat laatste blijkt evenwel niet uit het verslag. Ook deze elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen over de verblijfplaatsen van uw echtgenote.”

De Raad volgt de verzoekende partijen niet waar zij de verwerende partij vooringenomenheid en een gebrek aan objectiviteit verwijten omdat zij haar beslissing (mede) baseert op verklaringen die door verzoeker werden afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. In de mate dat deze verklaringen steun vinden in verzoekers administratief dossier, zijn het relevante en objectieve elementen die door de verwerende partij in de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming kunnen worden betrokken. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen suggereren, wordt in de bestreden beslissingen niet verwezen naar noch toepassing gemaakt van het beginsel *“fraus omnia corrumpit”*. Vooraleer de aanvraag tot internationale bescherming verder onderzocht wordt dient de identiteit, de herkomst en de nationaliteit van verzoekers vast te staan. Gelet op het gegeven dat verzoekers slechts een beperkt aantal documenten bijbrengen en er in Afghanistan een daadwerkelijk risico op documentenfraude bestaat, dienen de verklaringen van verzoekers geanalyseerd te worden om zo op hun waarachtigheid getoetst te worden.

De verzoekende partijen voeren in hun verzoekschrift een aantal verschoningsgronden aan voor het feit dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming valse verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn identiteit, familiale situatie en herkomst. Het verweer ten aanzien van deze eerdere verklaringen is derhalve niet dienstig. Daar de verzoekende partijen in het kader van onderhavig verzoek echter in gebreke blijven aannemelijk te maken dat ze heden hun echte identiteit, familiale situatie, herkomst en verblijfssituatie kenbaar hebben gemaakt.

Het loutere gegeven dat verzoekster tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een advocaat, doet geen afbreuk aan haar plicht om correcte en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot alle aspecten van haar verzoek om internationale bescherming. Zij licht op geen enkele wijze toe, en toont derhalve niet aan, in welke zin de afwezigheid van een advocaat tijdens haar gehoor afbreuk doet aan de waarde van haar verklaringen aangaande haar verblijfssituatie in Afghanistan. De verzoekende partijen kunnen verder niet worden gevolgd waar zij beweren dat het verslag van hun gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken hen niet werd voorgelezen en zij de kans niet kregen om eventuele fouten te verbeteren. Uit het verslag van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeksters verklaringen haar na afloop van dit gehoor in het Pashtou werden voorgelezen en dat zij dit verslag voor akkoord ondertekend heeft (stuk 10, verklaring DVZ, p. 11). Aan het begin van verzoeksters gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd haar gevraagd of haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was. Zij verklaarde toen dat zij werd aangemaand kort te zijn en uitgebreidere verklaringen te reserveren voor later. Verderop in haar gehoor geconfronteerd met haar eerdere verklaring altijd in Kandahar te hebben gewoond, beweert verzoekster dat zij wel degelijk haar verblijf in Sangin en Pakistan vermeldde (stuk 5, gehoorverslag 11 mei 2017, p. 5, 7). Dit blijkt evenwel niet uit het verslag van haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

In zoverre de verzoekende partijen het geheel van bovenstaande vaststellingen wijten aan hun laaggeschooldheid, kunnen zij niet worden gevolgd. Zelfs van een ongeschoold persoon kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt met betrekking tot de kernaspecten van zijn verzoek om internationale bescherming, waaronder zijn identiteit, familiale situatie, herkomst en verblijfplaatsen. De verzoekende partijen tonen bovendien niet aan dat laaggeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat zijn om omtrent hun eigen identiteit, familiale situatie, verblijfplaatsen en herkomst waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen af te leggen. De Raad volgt de verzoekende partijen evenmin in zoverre zij voorhouden dat een vermeend trauma dat zij zouden opgelopen hebben in Afghanistan of tijdens hun reis naar België de gedane vaststellingen kan verklaren. De verzoekende partijen leggen geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat hun oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zouden zijn om correcte en coherente verklaringen af te leggen in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Daarenboven hebben de verzoekende partijen noch hun advocaat tijdens de gehoren gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zouden zijn om correcte verklaringen omtrent hun eigen persoon af te

leggen. De verzoekende partijen laten bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerd trauma hun verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin tonen zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissingen. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. X).

In de mate dat de verzoekende partijen, gelet op bovenstaande pertinente vaststellingen, in gebreke blijven zicht te bieden op hun identiteit, familiale situatie, verblijfplaatsen en herkomst voorafgaand aan hun komst naar België in 2015, kan geen geloof worden gehecht aan de door hen ingeroepen vervolgingsfeiten. Aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas wordt bijkomend afbreuk gedaan door de vaststelling dat (i) de verzoekende partijen tegenstrijdige en vage verklaringen afleggen over de granaataanval op hun huis in 2008, (ii) verzoeker tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd over zijn arrestatie door de taliban, (iii) verzoekster bij de registratie van haar verzoek om internationale bescherming niets heeft vermeld over verzoekers gevangenschap bij de taliban en zijn daaropvolgende arrestatie door de overheid, (iv) verzoeker vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd over zijn detentie in de gevangenis van Kandahar, (v) de verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen afleggen over de moord op de broer van verzoeker, (vi) de inhoud van de door verzoeker neergelegde dreigbrieven niet overeenstemt met zijn verklaringen, (vii) de verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent de redenen waarom de taliban verzoeker zouden viseren, (viii) de verzoekende partijen elkaar tegenspreken wat betreft het risico van hun zoon om door de taliban te worden gerekruteerd, (ix) verzoeker zijn problemen met de Afghaanse overheid niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn detentie in Kandahar, (x) het arrestatiebevel dat verzoeker voorlegt ter staving van voormelde problemen geen origineel document is waarvan de inhoud bovendien niet strookt met zijn verklaringen, (xi) verzoeker het beweerd risico om door de taliban te worden gerekruteerd niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn eerdere problemen met de taliban.

De Raad stelt vast dat met betrekking tot bovenstaande motieven op omstandige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen. Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift voorts geen ernstige poging ondernemen om de voorgaande motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter in gebreke blijven.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partijen het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partijen op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partijen hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet hebben aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zouden hebben gekend.

Verzoekers bieden evenwel geen zicht op hun herkomst en verblijfssituatie in de jaren voorafgaand aan hun komst naar België in 2015, noch maken zij aannemelijk dat zij afkomstig zijn uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partijen om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partijen voor hun komst naar België of over de vraag of de verzoekende partijen afkomstig zijn uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partijen zelf menen dat er in hun werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partijen geen elementen aanbrengen waarom zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

2.4. *In casu* maken de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken in hoofde van de eerste en de tweede verzoekende partij zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

1.7. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming in hoofde van de minderjarige kinderen Sultani Hamida en Sultani Sayed Jamal Shah.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat men vreest dat de kinderen vervolgd zullen worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan en dat de verwerende partij heeft nagelaten om de kinderen te horen.

In dit verband wijst de Raad erop dat minderjarige kinderen in principe hun ouders volgen en dienen ze niet afzonderlijk gehoord te worden.

In casu wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld dat: "Daarbij komt nog dat jullie twee oudste kinderen geboren zijn in november 2003 en in november 2005, terwijl u, zo blijkt uit uw dossier, al in januari 2003 in Europa was, en terwijl uw vrouw in die periode in Afghanistan zou zijn geweest (CGVS X, p. 3). Geconfronteerd met deze onmogelijkheid, beweert u plots dat deze twee kinderen eigenlijk de kinderen van uw broer M(...) zijn. U zou zelf twee kinderen hebben gehad die overleden zijn. Toen uw broer het grote verdriet van uw vrouw zag, zou hij zijn kinderen aan jullie gegeven hebben (CGVS X 2, p. 18). Het is sowieso weinig aannemelijk dat uw broer zijn kinderen zomaar zou afstaan, hoe droevig uw vrouw ook zou zijn omwille van het verlies van haar kinderen. Bovendien schijnt u niet te weten of uw kinderen nu aan een longontsteking dan wel aan waterpokken overleden zijn (CGVS X 2, p. 18), terwijl de symptomen van deze ziektes nochtans heel verschillend zijn. Ook dat doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over de kinderen. U klaart de aangehaalde onmogelijkheid dus niet uit, meer nog, u voegt enkel ongeloofwaardige elementen toe over uw identiteit en uw verblijfplaatsen, en die van uw familieleden."

Gelet op hetgeen voorafgaat blijkt dat de eerste verzoekende partij niet de biologische vader is van de twee oudste kinderen. De eerste verzoekende partij stelt dat zij de kinderen hebben gekregen van haar broer M. daar de tweede verzoekende partij zoveel verdriet had door het overlijden van haar eigen twee kinderen. Op geen enkele manier wordt er gestaafd dat de eerste en de tweede verzoekende partij effectief het ouderlijke gezag omtrent de twee oudste kinderen hebben gekregen. Gelet op de verklaringen van de eerste verzoekende partij, en het gegeven dat op geen enkele manier wordt gestaafd dat de eerste en tweede verzoekende partij effectief het ouderlijk gezag over de twee oudste kinderen hebben, kan er *in casu* op basis van het administratief dossier dat heden voorligt niet zonder meer aangenomen worden dat deze twee kinderen het statuut van de eerste en de tweede verzoekende partij dienen te volgen. Hun situatie dient verder onderzocht te worden. Indien noch de eerste noch de tweede verzoekende partij het ouderlijk gezag over voormelde kinderen heeft, dient er in hune hoofde onderzocht te worden of er een vrees voor vervolging is in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of er een reëel risico op schade zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat.

De elementen aanwezig in het administratief dossier en bijgebracht door de verzoekende partijen laten de Raad niet toe dit verder te onderzoeken in het kader van onderhavig beroep.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd in hoofde van de minderjarige kinderen Sultani Hamida en Sultani Sayed Jamal Shah.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De bestreden beslissingen worden vernietigd in hoofde van de minderjarige kinderen Sultani Hamida en Sultani Sayed Jamal Shah.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS